

ချစ်ဦးညို

အိပ်မက်အင်္ဂလန် နိုင်ငံခြားတို
မောင်သွားတားလေမလား

ချစ်ဦးညို

စာရေးဆရာချစ်ဦးညိုကို ၁၉၄၇၊ ဒီဇင်ဘာ (၃၀) တွင် မန္တလေးမြို့၌ အဖဦးရွှေဒေါင်းညို၊ အမိဒေါ်စိန်ရင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်း (၇) ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာဦးကျော်စွာဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့ နန်းတော်ရှေ့ မတ္တရာတိုက်၊ မူလတန်းကျောင်းတွင် အခြေခံပညာဆည်းပူးခဲ့ပြီး ၁၉၅၆ တွင် မန္တလေးမြို့ ဝက်စလီကျောင်းနှင့် ဘီဘီအိုအေကျောင်းများ၌ အလယ် တန်းတက်ရောက်ခဲ့သည်။ မန္တလေး အ.ထ.က (၁)မှ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၂ တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာ(က)တန်း တက်ရောက်သည်။ ၁၉၆၃ - ၆၈ တွင် ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၌ ဒဿနိကဗေဒ ဖြင့် တက်ရောက်ပြီး ၁၉၆၈ တွင် ဂုဏ်ထူး(၃)ဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာ ဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၇၀ မှစ၍ လုပ်သားများကောလိပ်၊ စစ်တွေကောလိပ်၊ ဗဟိုသမဝါယမသင်တန်း ကျောင်းတို့တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းကာ ၁၉၇၅ တွင် အမှုထမ်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီးနောက် ဇာတ်အဖွဲ့ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ဒါရိုက်တာ ကျူရှင်ဆရာအဖြစ် ကျင်လည်ခဲ့သည်။

၁၉၇၀၊ အောက်တိုဘာလထုတ် မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူအဖြစ် ‘ရန်ကုန်မြို့အလယ်’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းနှင့် ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ဘာသာပြန်များရေးသားခဲ့သည်။ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုမှာ ‘လင်္ကာဒီပချစ်သူ’(၁၉၇၇)ဖြစ်ပြီး သူ၏ အထင်ရှားဆုံးဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ သူ၏ အခြားထင်ရှားသော ဝတ္ထုများမှာ ‘ချစ်သောပါဒဧကရီ’(၁၉၇၉)၊ ‘နှင်းဧကသရာချစ်တဲ့

သူရဲကောင်း’ (၁၉၇၉)၊ ‘သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေဒနာ’(၁၉၈၀)၊ ‘ခုနစ်အိမ်တန်းက
မဂျမ်းဘုံ’(၁၉၈၁)၊ ‘တိမ် တိမ်တွေဖုံးပါ လို့ အုံးခြိမ့်ခြိမ့်ည’(၁၉၈၁)၊
‘ရွှေတိုက်စိုး’(၁၉၈၆)၊ ‘ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား’(၁၉၈၉)၊ ‘မဏိစန္ဒာဥဒါန်း’(၁၉၉၁)၊ ‘
ဘဒ္ဒါ’(၁၉၉၃)၊ ‘ရာဇကုမာရ’(၁၉၉၄)၊ ‘ရှင်စောပု’(၁၉၉၆)၊ ‘လောကဓံ နှင့်
လမ်းလျှောက်အတူထွက်ခြင်း’(၁၉၉၉)၊ ‘သမိုင်းမတွင်ပေမယ့်
သမိုင်းဝင်နေမယ့်စကားများ’(၁၉၉၉)တို့ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးသက်(၂၅)နှစ်အတွင်း
ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုနောက်ခံဝတ္ထု(၁၄)အုပ်၊ သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထု (၁၆)အုပ်၊ ဝတ္ထုတို၊
ဝတ္ထုရှည်ပေါင်းချုပ် (၈)အုပ်၊ လူမှုရေးအတွေးအခေါ် ဆိုင်ရာ(၆)အုပ်၊
သုတေသနစာတမ်း (၃)စောင် ရေးသားထုတ်ဝေပြီးဖြစ်သည်။

ချစ်ဦးညိုသည် စာပေရေးသားရင်း သဘင်မဂ္ဂဇင်းစာတည်းချုပ် (၁၉၈၃
-၁၉၈၈)နှင့် ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ်စာတည်းချုပ် (၁၉၉၉ - ၂၀၀၀)အဖြစ် လုပ်ခဲ့သည်။
(၁၉၉၇)တွင် တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၏ ‘သူ့ကျွန်မခံပြီ’ ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာ၌
ဇာတ်ညွှန်းနှင့် အနုပညာဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ဆို၊ က၊ ရေး၊ တီး
ပြိုင်ပွဲ၊ ဇာတ်သဘင်ပြိုင်ပွဲကဏ္ဍတွင် အကဲဖြတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်
လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ (၁၉၉၈ - ၂၀၀၂)များအတွင်းတွင် စင်္ကာပူ၊ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊
ထိုင်း၊ မလေးရှားနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံများသို့ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာဆိုင်ရာ
လုပ်ငန်းများအတွက် သွားရောက်ခဲ့သည်။

ယခုတိုင် စာပေရေးသားခြင်း၊
ဇာတ်ညွှန်းရေးသားခြင်းလုပ်ငန်းများအပြင် ရန်ကုန် ယဉ်ကျေးမှု တက္ကသိုလ်တွင်
ပညာရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ပြင်ပစာစစ်မှူးနှင့် ဇာတ်သဘင်ပညာဌာန အကြံပေးအဖြစ်လည်း
တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

*

အခန်း (၁)

“သည်မိုး .. သည်မိုး.. ဒေဝါ .. မိုးတည့် မိုးဒေဝါ”

တေးစာသားက အဖွဲ့အနွဲ့မပါ။ တေးသွား ပတ္တလားသံကလည်း အလူးအလွန့် အတွန့်အမြူးမပါသော လက်ကွက်။ သို့သော် တေးသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို တိုက်ရိုက် ထင်ဟပ်နေသည်။ ဇွန်တွင်ရွာသော မိုးသည် ‘မိုးတည့်မိုးဒေဝါ’ဟုပင် ဖွင့်ဟ အသိအမှတ်ပြုရမည့် မိုး ဖြစ်နေပေပြီ။

“ အုံ့ကာလေ ... တဖွဲဖွဲ ... ရွာလေ ... တသဲသဲ ”

တကယ်ပင် သဲသဲမဲမဲရွာနေသည်။ လေပြင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် သုတ်သည်မို့ မိုးစက် တို့သည် ပုဝါဖြူကို ဝှေ့ရမ်းနေသည့်အလား ယိမ်းယိုင်လှုပ်ခါနေသည်။ ထနောင်းပင်၊ ဆူးရစ်ပင် နှင့် တမာပင်တို့သည် လေပြင်းနှင့် မိုးစက်တို့အောက်တွင် အရွဲ့အစိုစို အလဲလဲအပြိုပြိုဖြင့်။

လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်နေသောကြောင့် တူးမာ ပိုပြီး အားငယ်ရသည်။ အမှန်တော့ မိုးသက်လေပြင်းသည် တူးမာနှင့် တစ်စိမ်းတရံစာမဟုတ်ခဲ့။ မျက်စိတဆုံး လယ်ကွင်းပြင်တို့၏ အလယ်တွင် တူးမာသည် မိုးသက်လေပြင်းကို ထိမထင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ အို ... ပျော်များပင် ပျော်ခဲ့ဖူးသည်။ အဘ၏ ထွန်းတုံးပေါ်တွင် မခိုင်တခိုင် ယိုင်တယိုင် လိုက်ပါရင်း အဘကို ဖက်တွယ်ရင်းဖြင့် ...

“ပဇ္ဇန် မိုးရယ် ... အလွန် ရွာသွန်းဖြိုးသည် ... မိုင်းအုံ့ကာရီ” ဟု အသံကုန်အော်ခဲ့ဖူးသည်။ အဘက ပါးစပ်ဆိုင်းဖြင့် အတောတွေ တောပေးသည်။ “ဟုတ်ပြီ သမီးရေ၊ ရှေ့အပိုဒ်ဆက်၊ ရှေ့ဆက် ” ဟု အဘက ပြန်ပြောသည်။ တူးမာ

မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ရှေ့တစ်ပိုဒ်ကို ဆက်ဆိုရန် စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစားမရေတော့။ ထို့ကြောင့် အကြိုက်ဆုံးအပိုဒ်ကို ဆိုပြီး သီချင်းကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ ဒေဝါပိုင်သော နတ်က ... အငြိုးကြီးနဲ့ ... မိုးကိုဘဲ ဆုပ်ကာကြ ” တော့သည်။

ထိုအခါ အဘက တဟားဟား ရယ်လေသည်။

“ မိုးကိုဘဲ ဆုပ်ကာကြတော့သည် ” ဟု ဆိုရင်း မျက်နှာပေါ်က မိုးရေစက်များကို လက်နှင့် သပ်ချပြီး တူးမာ ဝှေ့ရမ်းပက်ကြလိုက်သည်။ အဘက ကွမ်းစားထားသော သွားနီနီကြီးများ အားလုံးပေါ်အောင်ရယ်ရင်း ‘ဟုတ်ပဗျား၊ ဟုတ်ပဗျား’ဟု ဆိုနေတတ်ပေသည်။

မိုးကို တူးမာ မစိမ်းပါ၊ မကြောက်ပါ။

လေကိုလည်း တူးမာ မစိမ်းပါ၊ မကြောက်ပါ ။

သို့သော် တူးမာချစ်ခဲ့သော မိုးနှင့် လေတို့သည် ယခုမူ တူးမာအတွက် တစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်ရချေပြီ။ မိုးနှင့် လေတို့သည် တူးမာဆီသို့ ဟိုတုန်းကလို ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မဆောင်ကြဉ်းလာ ကြတော့။

“အို ... မိုးဒေဝါ ... ချိန်ခါလေ ချိန်ခါဟုတ်ပဲ၊ ရွာဘဲ နေလိုနေ၊ ရွာဖွဲ့စွေလိုစွေ”ဟု အဓိပ္ပာယ် ဆောင်သည့် မိုးဖြစ်နေပြီ။

မည်းမှောင်သော မိုးစက်များကို ကျော်ဖြတ်လျက် မြင်နေရသည့် နန်းတော်မြို့ရိုးသည် လည်း အံ့မှိုင်းမှိုင်း၊ စုလစ်မွန်းချွန် ပြဿာဒ်တို့သည်လည်း မှုန်ပျံ့ပျံ့။ အောက်ဘက်က ကျုံးရေပြင် သည်လည်း သစ်ပုပ်ပုပ်။

ပတ္တလားသံနှင့် တေးဆိုသံက ‘ထံတျာတေရှင်’ကိုပင် ပြန်ကောက်နေပြန်သည်။ တူးမာ မကြားချင်ပဲလျက် ကြားရပြန်သည်။

“ တက်စငယ် ကောင်းကင် ... မိုးတည့် မိုးတိမ်ပြင် ”

အထက်သို့ တူးမာ မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

ညိုမဲနေသော ကောင်းမှာလည်း ငိုကြွေးနေသည့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေလေသည်။

“စံရွှင် ... စံရွှင် ... ပျော်ပါး ... ရွှေဘော်တစ်စု ... များငယ်နှင့်လေး ... ”

မျက်နှာရည်ပေါက်ကြီးများ တူးမာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ဆည်မတန်နိုင် တော့။ တေးစာသားက ‘စံရွှင်ပျော်ပါး၊ ရွှေဘော်တစ်စု ...

များငယ်နှင့်လေး’ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တော့ တူးမာမှာ

အဖော်အပေါင်းများနှင့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပျော်ပါးစံပယ်နေရသည်မဟုတ်။

တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ကိုယ်တည်း တူးမာတစ်ယောက်တည်းပါ။

ရွာနှင့်လည်းဝေး၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်းဝေး၊ ချစ်သော

လယ်ကွင်းတွေနှင့်လည်းဝေး။ အို ... ဤလောကတွင် အားထားနားခိုရာ

တစ်ဦးတည်းသော အဘနှင့်လည်းဝေး။ ချစ်သူများ အားလုံးကို ထားခဲ့ရပြီး

မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြင့် တူးမာ မန္တလေးသို့ ရောက်နေရသည်။

တစ်လနီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း တူးမာ အလွမ်းနာ

မကျက်နိုင်သေး။ ယခုလို မိုးတွေရွာ၊ လေတွေတိုက်ပြီဆိုလျှင် ‘လွမ်းဝှန်ပိုက်’

ဖြစ်ရသည်။ အရှေ့ဆီသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် မှိုင်းညို့သော ရန်ကင်းတောင်၊

မြောက်ဘက်သို့ မျှော်လိုက်လျှင် စိမ်းပြာသော မန္တလေးတောင်။ မျက်မှောက်ရှေ့

အနောက်ဘက်တွင်တော့ ကျုံးရေပြင်၊ နန်းမြို့ရိုး၊ ပြဿာဒ်၊ ပြအိုး။

ဘယ်သူမပြု မိမိမူဟု အားတင်းကာ စိတ်ဖြေပါသော်လည်း

အလွမ်းတို့ကိုကား ချေဖျက်၍ မရနိုင်ခဲ့။ အမှန်တော့ သည်အလွမ်းဇာတ်ကို

အစပျိုးသူမှာ တူးမာကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဘ၏ ရီဝေသော မျက်လုံးကြီးများကို တက်ကြွစွာ ငေးကြည့်ရင်း
တူးမာပြောခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“အနောက်ပိုင်းက မမစိန်တို့ကလဲ ပြောတယ် အဘရဲ့၊
သရက်ပင်ကုန်းက ဘဘေဒွေး ကိုစံလှကဲ ပြောတယ်။ အဘမယုံရင် မေးကြည့်၊
တူးမာရယ်တဲ့၊ နင့်ရုပ်ရည်နဲ့ နင့်အသံနဲ့ လယ်ထဲဆင်းဖို့ မသင့်တော်ပါဘူးဟာတဲ့။
နင်က မင်းသမီး မျက်နှာပေါက်မျိုး၊ မင်းသမီး အသံမျိုးတဲ့။ နင့်ကို
လယ်ထဲယာထဲတွေ့နေရတာ ငါတို့ အားမရလိုက်တာတဲ့။ အဘ မယုံရင် မေးကြည့်၊
တကယ်ပြောတာ အဘရဲ့ ”

အဘက အင်းမလုပ် အဲမလုပ် လုပ်နေသောအခါ တူးမာက
ခေါင်းနှင့်ဝှေ့ပြီး ဆက်ပြောခဲ့ သေးသည်။

“နော် - အဘနော်၊ အဘ ပတ္တလားကြီးနဲ့ဘဲ သီချင်းဆိုဆိုနေတာ
မဟန်ပါဘူး အဘရယ်။ တစ်ခါလားလဲ ရွာကဘုရားပွဲ၊ တစ်ခါလားလဲ ရွာကဘုရားပွဲ၊
မနှစ်က ဘုန်းကြီးပျံမှာ လာကသွားတဲ့ မင်းသမီးလေး ဘယ်လောက်တော်သလဲ၊
အဘ စဉ်းစားကြည့်။ တူးမာဖြင့် ရွာက ဘုရားပွဲမှာဘဲ ဒိုးပတ်ဝိုင်း မင်းသမီး
ဖြစ်နေရတယ်။ အဲဒီ မင်းသမီးလေးလိုသာ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေရှိစမ်း၊
သူ့ထက်သာအောင် တူးမာကနိုင်တယ်၊ ဆိုနိုင်တယ်၊ အဘမယုံဘူးလား”

“ တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ အဘယုံပါတယ် ”

အဘအသံက ရင်ထဲကဲ နက်ရှိုင်းစွာ ထွက်လာသည့် အသံမျိုး။

“အဲဒါဆို တူးမာကို ပန်တျာကျောင်းထားပေးနော် အဘ”

အဘ သက်ပြင်းတချချဖြင့် စကားကို ရှောင်ဖယ်သွားတတ်သည်။

သို့သော် တူးမာ အကြိမ်ကြိမ် ပူဆာလွန်းမက ပူဆာလာသောအခါ
မိတဆိုးသမီးလေး၏ ပြင်းပြသည့်ဆန္ဒကို အဘ မလွန်ဆန်နိုင်တော့။

တူးမာကို မန္တလေး ပန်ကျာသို့ပို့ရန် အဘစီစဉ်သည်။

တကယ်စီစဉ်ပြီဆိုတော့လည်း အဘအတွက် မခက်ခဲပေ။ မန္တလေးနန်းတော်ရှေ့က ဒေါနဘွားရပ်ကွက်ထဲတွင် အဘနှင့်အတူ အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့တည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော အဘမိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ရှိသည်။ အသက် အရွယ်တွေ ကြီးလာကြပြီး အတီးအမှုတ် သဘင်မှုလုပ်ငန်းကို မလုပ်ကြတော့ဟုဆိုကာ အဘ ရွာပြန်ခဲ့သည်။ အဘမိတ်ဆွေကဘလည်း စုဆောင်းထားသော ငွေကြေးများဖြင့် ဗလာဆိုင်း တစ်ဆိုင်း ထောင်မည်ဟုဆိုကာ သူ့ဒေသ နန်းတော်ရှေ့သို့ ပြန်သည်။

သံယောဇဉ်ကြီးသော

အနုပညာမိတ်ဆွေချင်းလည်းဖြစ်သည်တကြောင်း၊ အငြိမ့်ထဲမှာ အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြစဉ်ကတည်းက အဘ၏ ပညာကို လေးစားရင်းရှိသည်က တကြောင်း ကြောင့် အဘမိတ်ဆွေသည် အဘသမီး တူးမာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံခဲ့သည်။ သည်လိုဖြင့်ပင် တူးမာသည် တစ်ခါမျှမခွဲဘူးသော ရွာကိုခွဲခွာကာ မန္တလေးပန်ကျာကျောင်း တက်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်လုံး ‘ထိပ်တန်းမင်းသမီးကြီး ဖြစ်ရမယ်’ဟူသော အနာဂတ် အတွက် ယုံကြည်ချက်များနှင့် တူးမာ တက်ကြွခဲ့သည်။ မန္တလေးသို့ လိုက်ပို့သော အဘကိုလည်း တစ်လမ်းလုံး တူးမာ ဘယ်လိုပညာသင်မည်၊ တူးမာ ဘယ်လိုလေ့လာမည်၊ တူးမာ ဘယ်လို ဆိုမည်ကမည်ဟု တတွတ်တွတ်ပြောလာခဲ့သည်။ အဘကမူ တစ်လမ်းလုံး မလှုပ်မခြောက်။

တူးမာကို လိုက်ပို့ပြီး ပန်ကျာကျောင်းတက်ရန် အဘကိုယ်တိုင် အားကြိုးမာန်တက် လှုပ်ရှားသည်။ အင်တာဗျူးဝင်မည့် တူးမာကို အဘကိုယ်တိုင် သီချင်းတက်ပေးသည်။ ဒိုးသစ်တွေ ချပေးသည်။ အဘမိတ်ဆွေက ဆိုင်းထောင်သူမို့ တူးမာအတွက် အစစအဆင်ပြေနေသည်။ အင်တာဗျူးအတွက် လေ့ကျင့်ရသည့်ရက်များသည် တူးမာအတွက် အပျော်ဆုံး။

အဘမိတ်ဆွေက ပြောလေသည်။

“ကိုဘသိုက်ရဲ့ ခုခေတ်ပန်ကျာကျောင်း အင်တာဗျူးများ အထင်သွား
မသေးလေနဲ့ဗျာ။ မတောက်တခေါက် ဝါသနာပါလို့ဆိုပြီး
အင်တာဗျူးလာဝင်ကြတယ်မထင်နဲ့။ တကယ့်ကို ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က
ကျင်းပလာခဲ့ကြတာ ကလိုက် ဆိုလိုက်ကြတာများ တော်တော်တန်တန်
အငြိမ့်မင်းသမီး ရှုံးသွားမယ်။ သူတို့က အချိန်ယူလေ့ကျင့်ထားကြတာကိုး။ တချို့များ
တစ်နှစ်လုံး လေ့ကျင့်ပြီးမှ အင်တာဗျူးဝင်ကြတာ။ အင်တာဗျူး ဘုတ်လူကြီးတွေက
မခိုင်းရဘူး။ သူတို့ ဘာသာ ကျွန်မ ဘာဆိုမယ် ဘာကမယ်နဲ့ လုပ်သွားကြတာ။
ဒါပေမဲ့ ကိုဘသိုက်သမီးကြည့်ရတာ နဲနဲနောနောဆန္ဒမှ မဟုတ်ပဲ။ ပြီးတော့လဲ
ကိုဘသိုက် သမီးဘဲ။ အနုပညာသန္ဓေကတော့ ခေမယ့် ပုံမဟုတ်ဘူး ...”

တူးမာ လေ့ကျင့်ချိန်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက်သာရှိသည်။

အဘကိုယ်တိုင် ပတ္တလား တီးပေးသည်။ ဒိုးတီးပေးသည်။ လက်ကကွက်
ကကြိုးများ ပြပေးသည်။ ဖိဖိစီးစီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်။

တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာပင် တူးမာအင်တာဗျူးအတွက်
အချိန်မရွေး အဆင့်သင့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မရောက်ပဲမနေနိုင်၊
ချစ်သမီးအတွက် အဘပြင်ဆင်ပေးလိုက် သော အင်တာဗျူး လက်နက်များကား

အဆိုအတွက် နဗ္ဗိန္ဒ တေးထပ်တစ်ပုဒ်၊ လေးဆစ်ချိုး ငိုချင်းတစ်ပုဒ်။

အကအတွက် လေဘာတီ မမြရင်၏ ‘စွဲပေါ့ စွဲပေါ့’ သီချင်း ။

“ အငြိမ့်သမကို ယူရကောင်းမလား ၊ စဉ်းစားနေတယ်အပုံ ၊
ဘယ်သူကတော့လဲ ၊ ဘာသာမို့လဲ ၊ မေးစမ်းချင်တယ်ယုံ ၊ နိုင်ငံပြည့်ရှင်
ဘုရင်မင်းများတောင် ၊ သူတောင်းစားကို ယူတယ်ပုံ ၊ ဘယ်သူကတော့ဘဲ ၊
ဘာသားမို့လဲ ၊ ပြောစမ်းချင်တယ်ယုံ ၊ ကြင်နာတာတွေ ၊ ကမ္ဘာရှည်စေတော့မကုန်
အော် ၊ ခင်မင်တာတွေ ၊ ကမ္ဘာရှည်စေတော့မကုန် ၊ မမြရင်လေး ပြောတိုင်း
စိတ်ထဲမယုံ ၊ ပန်းဝတ်ရည်မှုန် ၊ ပျားကြီး ၊ အံ့ ၊ အော် ၊ စွဲပေါ့ စွဲပေါ့၊ စွဲပေါ့

စွဲပေါ့ ၇၇ အဖုံဖုံ ၇၇ တော်ပါပြီ၊ တန်ပါပြီ ၇ လျှာထဲအစိုးမရှိ ၇
ပြောတဲ့စကားတွေမယုံ ”

“မမြရင် သီချင်းတွေထဲမှာ သူလဲ နာမည်ရသီချင်းပဲ သမီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့
အခု လူသိနည်းနေ ကြတယ်။ အသံလဲလာတယ်၊ စာသားလေးတွေကလဲ
ကောင်းတယ်။ အတီးပိုဒ်ကျတော့လဲ ဒိုးဆစ်သွင်းလို့ ကောင်းတယ်၊ သမီး...
အင်တာဗျူးမှာကရင် အဲဒါဘဲက ”

အဘ အစီအမံတို့ စေ့စပ်သေချာ လှဘိခြင်း။

အင်တာဗျူးတွင် အခြားမိန်းကလေးများကလည်း သူတို့
အစွမ်းကုန်ရှိသလောက် ကကြ ဆိုကြသည်။ သို့သော် နှုတ်ချရည်အက၊
ခုနှစ်ထွေအက၊ မြမန်းဂီရိ သေလာတောင်ကိုဆိုပြီး ကသည့်အက၊ ‘လောကဇာတ်ခုံ
အဖုံဖုံ အလီလီ၊ သဘင်သည်မလေးနှင်းဆီ’ဟူသော သီချင်းဖြင့် ကသည့်အက၊
တစ်ယောက်လာ တစ်ခါမဲပြာပုဆိုး ကြားထဲတွင် တူးမာက ‘သမီး လေဘာတီ
မမြရင်ရဲ့ စွဲပေါ့၊ စွဲပေါ့နဲ့ ကမယ်’ဟုဆိုကာ အင်တာဗျူးဝင်လိုက်သည်။

အင်တာဗျူး ဘုတ်လူကြီးများ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

‘သမီး တေးထပ်တစ်ပုဒ်ဆိုပြပါမယ်’ဟုဆိုကာ ‘အဝိဇ္ဇာ ၇ ပိတ်ကာဆို ၇
မိစ္ဆာမြို့ပြင်ပြင် ၇ ဣဋ္ဌာလို့ ထင်မြင်လျှင် ... လွင့်စင်မည်မလွဲ ၇ အရိုးစု
အပုပ်ကောင်ကို ... အဟုတ်ယောင်မှားတို့ တနဲ’ဟု နိဗ္ဗိန္ဒ တေးထပ်ကို
ဆိုချလိုက်သည်။

တူးမာအလှည့် ပြီးသွားသောအခါ အင်တာဗျူးဟူသော
အနေအထားကိုပင် အာလုံးမေ့ သွားကြပြီး၊ ပွဲလေးတစ်ပွဲအသွင်ဖြစ်သွားကာ
လက်ခုပ်တဖျောင်းဖျောင်း တီးကြသည်။

သို့ဖြင့်ပင် တူးမာ အကသင်တန်းသို့ ချောမောစွာ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

လှပသော အနာဂတ်အတွက် တူးမာ ပျော်မဆုံး၊ အဘကိုလည်း
ကြည်ညိုမဆုံး။

သို့သော် ။

တူးမာ အင်တာဗျူးဖြေပြီးနောက် ကျောင်းတက်ခွင့်ရကြောင်း
အကြောင်းကြားစာရပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ၊ အပျော်တို့အကြား မျက်ရည်စများ
ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ကဲ ... ကိုစိမ်၊ စိတ်ချပါရစေဗျာနော်”

“စိတ်ချပါ ကိုဘသိုက်ရယ်၊ ကျုပ်မှာလဲ သမီးတစ်ယောက်မှမရှိ၊
သားတွေချည်းမို့ တူးမာကို သမီးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ သူ့အတွက်
ထမင်းဖိုးတွေ ဘာတွေ လုံးဝမယူပါရစေနဲ့။ သူရတဲ့ စိုင်ပင် ငါးဆယ်ကိုလဲ
ကိုဘသိုက် ပြောသလို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိမ်းထားပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ချသွားပါ”

အို တူးမာ ဒါကိုမတွေးမိခဲ့။ ငယ်သူတို့ဓမ္မတာ၊ အနာဂတ်ကို
တက်ကြွစွာ တွေးနေမိခဲ့ တော့ တူးမာသည် အဘရွာပြန်မည်ကို မစဉ်းစားခဲ့မိ။
မိတဆိုး သမီးအတွက်မို့သာ အဘ မန္တလေးသို့ လိုက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။
ဖြိုးဖြိုးရွာသော မိုးပေါက်တို့အလယ်မှ လယ်ကွက်တို့သည် အဘကို
မျှော်နေကြချေပြီ။ အဘရွာပြန်ရပေမည်။

သည်တော့မှပင် တူးမာ ငိုရတော့သည်။

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ကာ ငိုနေသည့် တူးမာကို အဘက အသံမပျက်
ဟန်မပျက် ချောသွား သည်။ အော် ... အဘကတော့ လူကြီးပေမို့လား။

“မငိုပါနဲ့ သမီးလေးရယ်။ ကျောင်းပိတ်ချိန်ကျတော့ ပြန်လာလို့ရတာ
ဘဲ။ မန္တလေးနဲ့ ကူမဲ ဘာဝေးတာမှတ်လို့။ သမီးသင်ချင်တဲ့ ပညာကိုသာ
ကြိုးစားသင်။ ကျောင်းမှာ အဘသမီးကွလို့ ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် ကြိုးစား၊ ဦးလေးစိမ့်

စကားလဲနားထောင် သိလား။ သမီးလိုတာရှိလဲ ရွာကို စာလှမ်းရေး၊ အဘလူကြုံနဲ့ ပို့ပေးလိုက်မယ် သိလား”

*

အဘ၏ ထွန်တုံးပေါ် တက်လိုက်ရင်း မအေးမိ၏ ‘ရွှေပစ္စုန်’ထဲမှ ရတတ်သမျှ တစ်ပိုင်းတစ အော်ဆိုခဲ့ရသည်များ၊ ရွာဘုရားပွဲတွင် မင်းသားလေးလို ဝတ်ကာ ‘မြန်မြေနယ် ဇမ္ဗူဘောင် ... လျှံဝေခြယ် ခြူအရောင်’ကိုဆိုရင်း မြင်းခင်းကခဲ့သည်များ။ ရွာဦးထိပ်ရေကန်တွင် မမစိန်တို့ မြှောက်ပေးသဖြင့် ‘သင်းတပျံ့ပျံ့’ ‘ဆင်းရနံ့က ကြိုင်စွာ လှိုင်စွာ’ ဟုဆိုရင်း မင်းသားရော မင်းသမီး ပါ တစ်ယောက်တည်း ကခဲ့သည်များ။

အလွမ်းတို့ တသီတဝေကြီးဖြစ်လာသည်။

အဘသည် ယခုအချိန်ဆို ဘေးက သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဆိုရင်း လိုက်ပါလာတတ် သော သမီးငယ်မပါသည့် ထွန်တုံးကိုများ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး ကြည့်နေမလား။

မိုးပေါက်တွေအကြားမှ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ရင်း ‘လယ်ဂဏန်းကို ရှင်တကယ်ဖမ်းပါလို့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ သွယ်တန်းကာ ယူဆောင်လာ’ဟု အော်နေတတ်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကို လယ်တဲကလေးသည် လွမ်းနေလေမည်လား ။

တူးမာ ငိုသည်။ မိုးနှင့်အပြိုင် ငိုသည်။ လေနှင့်အပြိုင် ရှိုက်သည်။

“တူးမာ ... ဟဲ့ ... အို ဒီမှာလာထိုင်ပြီး ငိုနေတယ်”

နူးညံ့သော လက်တစ်စုံက ပခုံးပေါ်သို့ ဖွဖရွရွ ရောက်လာတော့မှပင်

တူးမာ မော့ကြည့်သည်။ မမခင်၏ ကြင်နာသော အပြုံးမျက်လုံးများကို တွေ့ရလေသည်။

“ခလေးကလဲကွယ် ၊ မိုးအေးအေးနဲ့ သိပ်ငိုရင် အကြောတက်ပြီး ဖျားတတ်တယ်။ လာ ... လာ၊ မမခင်နဲ့ ကော်ဖီသောက်ရအောင်။ ပြီးတော့ မနေ့ညက မမခင်ရေးထားတဲ့ တူးမာပုံတူ ပန်းချီကားလဲ ပါလာတယ်၊ သိပ်လှတာပဲ”

တူးမာ မျက်ရည်သုတ်သည်။ ရှိုက်သံကတော့ မပြယ်တတ်သေး။

သို့သော် ငိုရလွန်း၍ နှမ်းနယ်နေပြီလားမသိ။ မမခင်ခေါ်ရာသို့ အလွယ်တကူပင် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ဆူးရစ်ပင်နှင့် မြက်ခင်းစိမ်းတို့ရံသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။

ပန်တျာကျောင်းဝင်းထဲက ဇာတ်ရုံကြီးသည် တူးမာကို ကြင်နာမှုများဖြင့် ငဲ့စောင်းကြည့်နေ သယောင် ။

*

ဦးလေးစိမ့်သည် ဗလာဆိုင်းတစ်ဆိုင်းကို ထောင်ထားသည့် ဆိုင်းဆရာဆိုသော်လည်း သူတကာ ဆိုင်းဆရာတွေလို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်ရှိလှသည်တော့မဟုတ်၊ အနုပညာမြို့တော် ဟုဆိုသော မန္တလေးမြို့တွင် အငြိမ့်တွေ၊ ဇာတ်တွေ ပေါများလှသလို ဆိုင်းတွေကလည်း ပေါများလှသည်။ ပြီးတော့လည်း သည်နေ့ခေတ်အခါက ဗလာဆိုင်းအဖွဲ့တို့သည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တိုးတက်ကြီးထွားနေကြသည် မဟုတ်လား။

ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို အနည်းဆုံး တစ်သောင်းကျပ်၊ တစ်သောင်းခွဲ အကုန်အကျခံ၍ မတည်ထားကြသည်။ ပဉ္စရူပ အရပ်ကအစ၊ စည်တိုတင်သော

‘ဒေါက်’အဆုံး ပုံစံသစ်တွေ၊ ပစ္စည်း ကိရိယာအသစ်တွေနှင့် မွမ်းမံပြင်ဆင်ကြသည်။
ပြီးပြန်သော မှန်စီရွှေချ အရုပ်များ၊ အနုတ်ပန်း များသည်
ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလုံးတွင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အပြည့်အသိပ်။

ဗလာဆိုင်းတို့ထုံးစံ ပတ်တီး၊ ကြေးတီး၊ မောင်းတီး၊ နှဲဆရာ၊ နောက်ထ၊
ပတ်မတီးများ အပြင်၊ အဆိုတော်များဖြင့်လည်း အင်အားဖြည့်ကြသည်မို့
ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလျှင် အဖွဲ့သား နှစ်ဆယ်ကျော်အထိ ရှိတတ်ကြလေသည်။
သည်အထဲတွင် နှဲဆရာကလည်း သုံးယောက်၊ အဆိုတော်ကလည်း ကျားမ
တစ်ခါတရံ လေးယောက်အထိ တိုးချဲ့ထားတတ်ကြလေရာ ဆိုင်းဝိုင်း တစ်ဝိုင်း၏
အင်အားသည် အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့လေး တစ်ဖွဲ့လောက်ပင် ရှိနေတတ်ပေသည်။

သည်လို အခြေအနေမျိုးထဲတွင် ဦးလေးစိမ့်၏ ဆိုင်းမှာ မတိုးသာခဲ့။

ဝါသနာပါလွန်း၍ တစ်ကြောင်း၊ အခြားအသက်မွေးမှုပညာကိုလည်း
မတတ်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ဦးလေးစိမ့်ဆိုင်းထောင်ထားသော်လည်း ပွဲချီ
ကျဲလွန်းလှသည်။ ဦးလေးစိမ့်တို့ သားအဖသုံးယောက်နှင့် အိမ်တွင်ပညာသင်
ကျွေးမွေးထားသော တပည့်များ၊ ဆိုင်းအဖွဲ့သားများ၏ ထမင်းဖိုးမှာ
သေးလှသည်မဟုတ်၊ ဦးလေးစိမ့်တို့သားအဖသုံးယောက်နှင့် အိမ်တွင် ပညာသင်
ကျွေးမွေးထားသော တပည့်များ၊ ဆိုင်းအဖွဲ့သားများ၏ ထမင်းဖိုးမှာ
သေးလှသည်မဟုတ်။ သည်ကြားထဲကပင် ဦးလေးစိမ့် မညည်းမညူရှိသည်။
သူတပည့်တွေ ပတ်စာကြိတ်နေလျှင်၊ ပတ်လုံးသာရေကျက်နေလျှင်၊
ကြေးနောင်အသံညှိနေလျှင် ဦးလေးစိမ့်မှာ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့၊
ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းကိုမေ့၊ အမည်ကသာ ရွာစားကြီး စိန်ဗေဒါ၏ အကို ဆရာစိမ့်နှင့်
အမည်ချင်းတူသော်လည်း ဦးလေးစိမ့်မှာ နိုင်ငံကျော်ဆိုင်းဆရာကြီး မပြောနှင့်၊
မန္တလေးမြို့ပေါ် မှာပင် နာမည်ကျော်စာရင်းသို့ မဝင်သော ဆိုင်းဆရာဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤသို့သော ဦးလေးစိမ့်ထံတွင်မှ တပည့်တပန်းတို့က
မပြတ်မလတ်ရှိနေ တတ်ကြသည်။ ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းထဲသို့ဝင်လျှင်

ပွဲချိန်နည်းသောကြောင့် ငွေမရွှင်မှန်းသိလျက်နှင့် ဦးလေးစိမ့်ဆီသို့သာ ဝင်လာမစဲ
တသဲသဲ အကြောင်းရှိပေသည်။

ပရိသတ်က မသိပေမယ့် ဆိုင်းလောကသားချင်းတော့ သိကြသည်။

“ကိုစိမ့်ဟာ အကျိုးမပေးလို့သာ မချမ်းသာတာ။ ဆိုင်းပညာကို
သင်ကြားပို့ချတဲ့ နေရာမှာ တော့ တကယ့်ပါရမီရှင် ဆရာကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။
သူ့ဆီသွားရင် ဆိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်ရိုးကို သူများတွေသင်တာထက်
ပိုပြီးသင်ပေးနိုင်တယ်။ ပတ်လုံးကျက်နည်း၊ ကြိုးချည်နည်း တွေ၊
ပတ်စာကြိတ်နည်းတွေ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ဝါးလက်ခုပ်လုပ်တာတောင်မှ
ကိုစိမ့်လောက် စည်းကမ်းတကျ သင်ပေးနိုင်တဲ့ဆရာမျိုး ရှားတယ်၊ ဒီတော့တကယ်
အောက်သက်ကျေတဲ့ ဆိုင်းသမားဖြစ်ချင်လား၊ ကိုစိမ့်ဆီသာသွား”

ဤကား ဦးလေးစိမ့်၏ အကျိုးပေးထူးခြားပုံတည်း ။

သို့သော် ဦးလေးစိမ့် သတင်းကြီးပုံ၏ နောက်ဆက်တွဲရှိသေးသည်။

“အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အငတ်ခံနိုင်မှ ကိုစိမ့်ဆီမှာ ပညာယူ”

ဤသို့ဤနှယ် သတင်းကြီးပုံကြောင့် တော်တော်တန်တန် ပညာသင်များ
ဦးလေးစိမ့်ထံ မလာရဲကြ။ လာသည်ဆိုစေဦး မမြဲကြ။ လက်ဖဝါးတွေ
ပွန်းပဲ့ကုန်အောင် ပတ်လုံးကျက်ရသည့်ဒဏ် ကို မခံနိုင်ကြ။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးစိမ့်ထံတွင် ယခုထိမြဲနေသော ဆိုင်းသမားများမှာ
တကယ့် ဒေါင်ဒေါင် မြည်များဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ဦးလေးစိမ့်ကလည်း လူကသာ ဆင်းရဲသည်။ အနုပညာမာနဟု
ခေါ်ရမည်လားမသိ။ မာနတစ်ခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။
သူ့တပည့်များကို မကြာခဏပြော လေ့ရှိသည်။

“အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့၊ ငါ့ဆိုင်းထဲဝင်ရင်တော့ ဆင်းရဲမယ်၊

ပင်ပန်းမယ်။ အေး ... ယူတတ်ရင်တော့ ပညာရမယ်ပေါ့ကွာ။ သည်အထဲက
ဒဏ်မခံနိုင်ရင်တော့ အချိန်မရွေး ထွက်သွားနိုင်တယ်။ သူများတွေလို ငါက
စဘော်တွေ အသုံးတွေလဲ ပေးနိုင်တာမဟုတ်တော့ မပျော်တဲ့လူကို
ဆွဲထားနိုင်တဲ့အင်အား ငါ့မှာမရှိဘူး။ ကြိုက်တဲ့အချိန် ထွက်သွားကြ။ နောက်ဆုံး
ဘယ်သူမှ မရှိတော့လို့ ငါ့သားနှစ်ကောင် ကြွက်နီနဲက ခွေးပုတို့ချည်းဘဲ ကျန်လဲ
တို့သားအဖ တတွေ ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းစာမရလို့ရှိရင် စည်တော်ကြီးအဖွဲ့
ဖွဲ့ပြီးလုပ်စားမယ်”

ကြွက်နီဆိုသည်ကား ဦးလေးစိမ့်က ချစ်စနိုးခေါ်သည့် သားအကြီး
သိန်းဇံ ဖြစ်သည်။ ခွေးပုက သားအငယ် ထွန်းဇံ။

ဦးလေးစိမ့်က ကွမ်းဖတ်များကို ဖွမ်ခနဲထွေးရင်း ပြောတတ်သေးသည်။

“ကြွက်နီနှင့် ခွေးပုတို့ကမှ အဖေရယ် ကျွန်တော်တို့လဲ
ဒဏ်မခံနိုင်တော့ပါဘူး ဆိုလာရင်...”

ဦးလေးစိမ့်က မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်နေသော တူးမာကို လှမ်းကြည့်ပြီး

.....

“ငါ့မိတ်ဆွေကြီး ကိုဘသိုက်ရှိရာ တောကို လိုက်သွားပြီး
သူ့လိုလယ်ထွန်စားမဟေ့”

သည်လို ပြတ်သားသော ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးလေးစိမ့်အိမ်တွင်
အနေကြာလာသောအခါ တူးမာ အင်အားသစ်များရလာသလို ခံစားရသည်။
ဦးလေးစိမ့်နှုတ်မှ ‘ကိုဘသိုက် ဟာဖြင့် သည်လို’၊ ‘ကိုဘသိုက်ဟာ သည့်နှယ်’ ဟု
အဘ၏ ဂုဏ်သတင်းများကို ကြားရဖန်များလာသော အခါ အဘကို
လွမ်းသောအလွမ်းတို့သည် မွေးပါများတော့ပြယ်ဆိုသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ရိုးလာ
သည်။ နေသားတကျ ရှိလာသည်။

သို့သော် တူးမာ အလွမ်းနာကျက်ပြီဟုတော့ မဆိုနိုင်သေး။

အဘကို လွမ်းသည့်စိတ်၊ ရွာကိုလွမ်းသည့်စိတ်၊ ရွာဦးရေကန်ကြီးကို လွမ်းသည့်စိတ်၊ အို ... လယ်တဲလေးထဲက ချေးအထပ်ထပ်တက်နေသည့် ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးလေးများကိုပင် လွမ်းသည့် စိတ်၊ အလွမ်းတို့ မပြယ်လွင့်တတ်နိုင်။

ပန်တျာကျောင်း အမျိုးသမီးအကဆောင်ဆီက မြင်ရသည့် ရန်ကင်းတောင်၊ မန္တလေးတောင်၊ ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊ ထန်းပင်၊ ပြဿာဒ်၊ ပြအိုးတို့ကလည်း အညာရှုခင်း ပီသလွန်းကြ သည်။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ဆိုပေမယ့် ကျေးလက်အလွမ်းကို နှိုးဆော်ပေးသည့်မြင်ကွင်းများ ဖြစ်နေကြသည်။

ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးဟုပင် ဆိုရတော့မည်။

အမြဲတမ်း အလွမ်းဓာတ်ခံရှိနေသော တူးမာဆီမှ ဖူးပွင့်လာသော အနုပညာတို့သည် ကရုဏာရသကို ထင်ထင်ရှားရှား ဆောင်နေကြလေသည်။

ဘယ်သီချင်းဆိုဆို တူးမာအသံက ကရုဏာသံ ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်ကကြိုးကက တူးမာ အက,က ကရုဏာဟန် ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီး အကဆရာမ မြန်မာမိတ် ဒေါ်တင်အောင်ကလည်း ‘ဟဲ့ ... တူးမာ၊ သမီးကတော့ ကဗျာလွတ် စည်းသုံးချက်က,နေတာဘဲ၊ အမေ့မျက်စိထဲမှာ သမီးကဟန်ကို ကြည့်ရင်း လွမ်းလာသလိုဘဲ’ဟု ပြောသလို။

ဒိုးတီးပေးသော ဆိုင်းသင်တန်းဆရာ ဦးသီလကလည်း

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး၊ နင်ကတာလေးက တစ်မျိုးဘဲ၊ နင့်ဝှင်က ကြည့်ရတဲ့သူရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သနားစိတ်ပေါ်လာအောင် လုပ်တဲ့ ကဝှင်မျိုး”ဟု ပြောတတ်သည်။

ဆိုင်းသင်တန်းဆရာ ဦးစိန်မောင်လွင်ကမူ။

“တူးမာ ... ညည်းကြီးလာရင် ရှားရှားပါးပါး နောက်ပိုင်း

မင်းသမီးဖြစ်မှာဘဲ”ဟု အားရပါးရ ပြောတတ်သည်။

ပန်ကျာကျောင်းတက်ခါစက မိုးတွေညိုရင် မျက်ရည်စို့နေတတ်သည့် တူးမာကို အမြဲချော့မော့ နှစ်သိမ့်ပေးတတ်သော မမခင် ကမူ မိန်းကလေးချင်း မို့လားမသိ၊ တူးမာ၏ အလွမ်းသရုပ်ကို အသေးစိတ် ခွဲခြားပြလေသည်။

မမခင်ဆိုသည်ကလည်း မန္တလေး ပန်ကျာကျောင်း၏ ပန်းချီသင်တန်းတွင် ရှားရှားပါးပါး သင်တန်းလာတက်နေသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

“တူးမာ ညီမလေး၊ မမခင်က ပန်းချီသမားဆိုတော့ တူးမာ မျက်နှာပေါ်က မျက်လုံးထဲက အရိပ်တွေကို သေသေချာချာ ဖမ်းမိနေတယ်။ တူးမာကလေး ကြီးလာရင် မမခင်တို့ထက် အပြတ်အသတ်လှမဲ့ မိန်းကလေး။ ဒါပေမဲ့ တူးမာရဲ့ အလှက ထူးခြားတယ်။ သူတကာတွေ လှတယ်ဆိုတာက မျက်လုံးက လှတယ်၊ နှုတ်ခမ်းကလေးက လှတယ်၊ မျက်နှာကျလေးက လှတယ်၊ ကိုယ်ဟန်လေးကလှတယ် စသည်ဖြင့်ပြောလို့ရတယ်။ တူးမာ ကျတော့ အဲဒီ လိုမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နေရာလေးက ဘယ်လိုလှတယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာထူးခြားနေသလဲဆိုတော့ တူးမာအလှကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကြည့်ရတဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲမှာလေ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ တူးမာအပေါ် ကြင်နာစိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ တူးမာများ ငိုလိုက်လေမလား၊ တူးမာများ မဲ့လိုက်လေမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ တလုပ်လုပ်ပေါ်လာတယ်။ အဲသည်တော့ တူးမာအပေါ် သံယောဇဉ် ပိုတယ်လာရော။ မမခင်ကတော့လေ ... တူးမာရဲ့အလှကို အကြင်နာ အလှလို့ နာမည်ပေးချင်တယ်”

အကြင်နာအလှ၊ နာမည်လေးကိုတော့ တူးမာချစ်မိသည်။

မမခင် ပုံတူရေးပေးသော မိမိပုံတူကားများကို ကြည့်ပြန်တော့ သူများတွေပြောသလို လွမ်းစရာ၊ သနားစရာ၊ ကြင်နာစရာ၊ အရိပ်အငွေ့လေးများကို

တူးမာ မတွေ့မိချေ။ ကိုယ်ပုံကို ကိုယ်ကြည့်ပြီး သဘောကျနေမိသည်သာရှိသည်။

ဦးလေးစိမ့်သားအငယ် ထွန်းဇံကတော့ ဂုန်းဂုန်းဒိုင်းဒိုင်းသမား၊
ပြီးတော့ တူးမာနှင့်လည်း ရွယ်တူလောက်ရှိသည်။ တူးမာကို
မခံချင်အောင်စတတ်သည်။ ထွန်းဇံ၏ မှတ်ချက်မှာ ဤသို့။

“ဟေ့ မိတူး၊ နင်က ဒီအသံမျိုးနဲ့ဆိုဆိုနေ၊ ဒီမှာ
ပတ္တလားတီးရတဲ့ကောင်က ငိုချင် လာရောဟ၊ ငါက ပတ်ပျိုးဆက်မတီးဘဲ ငိုချင်း
ကောက်တီးလိုက်မှာနော်”

“ဟင့် ကိုခွေးပုနော်”

“အံ့မာ ဟင့်တဲ့ လုပ်ပြန်ပြီ၊ ကဲဟာ”

တကယ်ပင် ထွန်းဇံက ငိုချင်းကောက်တီးချလိုက်လေသည်။

တူးမာက လက်ထဲက စည်းနှင့် ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။ ထွန်းဇံသည်
“ဟ ဟ လုပ်ကြပါအုံး အဖေရေ ဟောဒီမှာ အလွမ်းမင်းသမီးက
အကြမ်းမင်းသမီး ဖြစ်သွားပြီဗျို့”ဟု အော်ရင်းက ထပြေးလေသည်။

တူးမာအပေါ် တကယ့် အစ်ကိုရင်းနှင့်မခြား ကြင်နာသူကား
ဦးလေးစိမ့်၏ သားအကြီး ကြွက်နီဟု ခေါ်ကြသော ကိုသိန်းဇံ။

မန္တလေးမြို့ပေါ် ဆိုင်းပွဲဆိုလျှင် ဦးလေးစိမ့်လိုက်သည်။ မင်းကွန်းတို့လို၊
စစ်ကိုင်းတို့လို မြစ်ကူးချောင်းဖျား ပွဲမျိုးဆိုလျှင်တော့ ကိုသိန်းဇံကို
ပတ်တီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဦးလေးစိမ့်က လွှတ်လေသည်။ ထိုသို့ပွဲမျိုးတီးပြီး
ပြန်လာလျှင် ကိုသိန်းဇံသည် တူးမာအတွက် စားစရာတစ်ခုခု
ယူလာတတ်လေသည်။ ပြီးတော့ တူးမာကို ဆိုင်းအဆိုပညာများနှင့် ပတ်သက်၍
သင်ကြားပေး တတ်သည်။

ကိုသိန်းဇံကိုတော့ တူးမာ အစ်ကိုရင်းလို ချစ်သည်။

ကြောက်လည်းကြောက်သည်။

အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် စည်းကမ်းစနစ်ကြီး၍
အနုပညာမာနကြီးသော ဦးလေးစိမ့်၊ ကြင်နာတတ်သော မမခင်၊ ပျော်တတ်သော
ထွန်းဇံခေါ် ခွေးပု၊ ဂရုစိုက်သော ကိုသိန်းဇံနှင့် တူးမာအပေါ် နားလည်ကြသော
ဦးလေးစိမ့်၏ ဆိုင်းအဖွဲ့သားများ၏ အလယ်တွင် တူးမာ၏ ပန်ကျာကျောင်း
သူဘဝသည် ချမ်းမြေ့သော လောကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ဝါသနာပါသော ပညာကို စိတ်ရှိတိုင်း ဆည်းပူးခွင့်ရသော ဘဝကလည်း
ကျေနပ်စရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အော် အဘနှင့် ခွဲခွာနေရခြင်းမှတစ်ပါး။

*

အခန်း (၂)

ကဗျာလွတ် ပထမအဆင့်နှင့် ဒုတိယအဆင့်ကို

ဆက်တိုက်ကလိုက်ရသည့်အတွက် တူးမာ မောနေသည်။ မနက်ပိုင်းက မိုးရွာထားသော်လည်း မိုးတိတ်သောအချိန်တွင်နေက ခပ်ကျဲကျဲပူနေ သည်မို့ နေရထိုင်ရသည်မှာလည်း ကသိကအောက်။

ဆရာမကို ခွင့်တောင်းပြီး တူးမာ အက,ဆောင်အပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်ပြီး ရေအိုးဖုံး ပန်းကန်ပြားထဲကရေနှင့် မျက်နှာပြင်ကို ရေဆွတ်လိုက်သည်။ ခပ်ပြေပြေ တိုက်ခတ်လာသည့် မိုးသက်လေထဲတွင် အားပါးတရထိုင်ရင်း အမောဖြေသည်။ ကျောင်းဝင်းတောင်ဘက်က ရေနီမြောင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကုက္ကိုရွက် များပေါ်က မိုးစက်တို့သည် နေရောင်တွင် ပြုံးပြတ်နေကြလေသည်။

တူးမာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရွှင်ပျလာသည်။

နွေလယ် ကျောင်းဆင်းချိန်တစ်ချိန်လုံး ရေနီမြောင်းဘောင်ပေါ်တွင် စိတ်လိုလက်ရ လျှောက်သွားနေမိသည်။ မိုးရေ ချိုင့်ခွက်များတွင် ခြေဆေးလိုက်၊ ညွတ်ကျနေသော ကုက္ကိုကိုင်း ဖျားများပေါ်က မိုးစက်များကို လက်နှင့် သပ်ယူ၍ မျက်နှာပြင်ကို ဆွတ်လိုက်ဖြင့်။

အဘနှင့် ရွာကို သတိရစွာဖြင့်။ အဘ၏ လက်ထဲမှာ ပျောက်ခံသလို တူးမာပျော်ကြည့် သည်။ လမ်းလျှောက်နေချိန်မှာပင် မနက်က မိုးကြွင်း မိုးကျန်တို့ ဖွဲ့ဖွဲ့စွေစွေ ရွာလာပြန်သည်။ တူးမာ မိုးမစို။ မိုးနှင့် တူးမာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား

မဟုတ်လား။ မြင့်မားသီခေါင်သော အရပ်ဆီက ကျလာသည့် မိုးပေါက်များကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် မျက်နှာကိုပင် မော့ထားလိုက်သည်။

သို့သော် တူးမာ စိတ်ကူးယဉ်နေ၍ မရတော့။

သည်နေရာသည် ရွာက အဘ၏ လယ်ကွင်းမဟုတ်။ တူးမာသည်လည်း ဟိုတုန်းကလို ထွန်တုံးပေါ်မှာ မိုးအရွဲ့ရွဲ့ ရေအစိုစိုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ကျင့်သားရနေသည့် တူးမာမဟုတ်။

မနက်က သင်တန်းတွင် မောမောပန်းပန်း ကခဲ့သည့်ဒဏ်၊ ချွေးအစိုစိုရှိနေပါလျက် မိုးသက်လေကိုခံပြီး မိုးရေထဲလျှောက်၊ မိုးပေါက်တွေ လိမ်းကျံခဲ့သည့်အဖြစ်များက တူးမာကို မညှာကြတော့။

နွေလယ် ကျောင်းပြန်တက်ပြီး သီချင်းကြီးသမိုင်း အတန်းစချိန်မှာပင် တူးမာ ကိုယ်ပူ လာသည်။ မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်လာပြီး မျက်ရည်ကျလာသည်။ အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်ခဲလာ သည်။ တူးမာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။

“သမီး ဖျားနေပြီ၊ ပြန်ပြန် အိမ်ကိုပြန်၊ ဟဲ့တစ်ယောက်လောက် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ကြပါအုံး”

ဆရာမက တူးမာနဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အမေ၊ တူးမာတစ်ယောက်ထဲဘဲ ပြန်ပါ့မယ်။ ကျောင်းတက်နေပါပြီ။ တူးမာကြောင့် အတန်းပျက်နေပါမယ်”

“ဟဲ့ ဒါဖြင့်ရင်လဲ ဆေးသောက်အုံး၊ အို ရေနွေးလဲ မရှိပါလား။”

“ရပါတယ်အမေ၊ တူးမာ ဆေးယူသွားမယ်၊ ဆိုင်သွားပြီး ရေနွေးနဲ့ သောက်လိုက်ပါမယ်”

ဆရာမလေးပေးသော ဆေးပြားအဖြူလေးကိုယူ၍ တူးမာ ကျောင်းဝင်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က

ကျောင်းဝင်း၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိ သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မရောက်ခင်
ပန်းချီသင်တန်းအဆောင်ကို ဖြတ်သွားရမည်။ ဆရာမကို ကြောက်လည်း ကြောက်၊
အားလည်းနာသည့်အတွက် တူးမာတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ သော်လည်း
ပန်းချီသင်တန်းအဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်ချိန်တွင် တူးမာ အဖျားတက်နေပေပြီ။

ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး မူးလာသည့်အတွက် အခန်းနံရံကို မှီခိုက်ရသည်။

မျက်ရည်ပူများ စီးကျလာသည်။

ခေါင်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ်နှင့်။

ဝေဒနာ သက်သာလာမည်လားဟု မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

တိုးတိတ်ညင်သာသည့် အသံတစ်သံကြောင့် တူးမာ

မျက်စိဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်၊ ပန်းချီကျောင်းသားဖြစ်မည် ထင်သည်။

တူးမာနှင့် ရွယ်တူ လောက်ပင် ရှိချေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စုတ်တံများ
ကိုင်ထားသည်။ တစ်ဖက်က ရေခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ တူးမာ ပါးပြင်ထက်က
မျက်ရည်တို့ကို သူတွေ့သွားဟန်တူသည်။ အထိတ်ထိတ် အပြာပြာဖြင့်

“ဟော ငိုနေတာလား ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

တူးမာ နားထင်ကို လက်ဖြင့် နှိပ်လိုက်သည်။ မရှက်နိုင်တော့။

“ကျွန်မ အကသင်တန်းက နေမကောင်းလို့ ဖျားနေလို့ပါ။ ဟိုအထဲမှာ
မမခင်ရှိလားဟင်၊ သူ့ကိုခေါ်ပေးပါ”

“မမခင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပန်းချီ ဒုတိယနှစ်က”

“အော် ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ အခု သွားခေါ်ပေးမယ်၊

ခဏစောင့်နော်”

ဒုတိယနှစ် သင်တန်းဆောင်ထဲသို့ ထိုသူဝင်သွားသည်ကို ကျိန်းစပ်ပူလောင်သော မျက်လုံး များဖြင့် အားယူကြည့်ရသည်။ လဲပြိုမသွားရန်ပင် တူးမာ အားတင်းနေရပြီဖြစ်သည်။

“အို ခလေးရယ် ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထိလာရသလဲ၊

တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောခိုင်း လိုက်ပေါ့၊ မမခင် လာမှာပေါ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်တွေခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေလိုက်တာ”

မမခင်က ပျာပျာသလဲ တူးမာကို ပွေ့သည်။ စုတ်တံတစ်ဖက်၊ ရေခွက်တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းသားကား တူးမာတို့ရှေ့တွင် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဒီက မောင်က”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမခင်၊ ကျွန်တော်က ပန်းချီပထမနှစ်ကပါ”

“မြင်းလှည်းတစ်စီးလောက် မြန်မြန်လေး ငှားပေးပါလားကွယ်၊ အရှေ့ပြင် ဒေါနဘွားကိုလို့ ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းချီပထမနှစ်ကဆိုသော ကျောင်းသားသည် စုတ်တံနှင့် ရေခွက်ကို မချဘဲ အပြင်ထွက် သွားသည်။ မမခင်ကမူ စုတ်တံကိုင်နေသည့် ပထမနှစ်ကျောင်းသားကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေလေ သည်။ ပန်ကျာကျောင်းတွင် ပန်းချီ ပထမနှစ်သမားများသည် အခြေခံပုံဆွဲနှင့် မိုနိုခရုန်းကိုသာ သင်ရသေးသည်။ ဆေးရောင်စုံကို ကိုင်ရသေးသည်မဟုတ်။ သူ့မှာကား ပထမနှစ်ဆိုသော်လည်း

စုတ်တံနှင့် ရေခွက်နှင့်။

“မြင်းလှည်း ခေါ်ခဲ့ပြီ မမခင်၊ ကျောင်းပေါက်မှာ စောင့်နေတယ်”

“အေး အေး တူးမာ လာ၊ မမခင်ကို မှီထား”

တူးမာတို့ မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပြီးချိန်တွင် ကျောင်းသားသည်
မြင်းလှည်းနောက်တွင် ရပ်နေလေသည်။

“ကျေးဇူးဘဲ ငါ့မောင်ရေ၊ ငါ့မောင်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုန်း”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကိုထွေးပါ မမ”

“အေး အေး ကဲ သွားတော့ ၊ သင်တန်းပျက်နေမယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုထွေးဆိုသူကို တူးမာ ကျေးဇူးတင်စကားမျှပင် မဆိုနိုင်တော့။ မမခင်
ရင်ခွင်ထဲတွင် မှိန်းနေရုံမှအပ ဘာမျှ မလုပ်ချင်အောင် ဖျားနေပေပြီ။

“ကလေးရယ်၊ မနက်ကဘဲ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ကနေသေးတယ်၊
ကောက်ကာ ငင်ကာပါ ဘဲလား၊ တစ်ခါထဲ ပန်းလေးတစ်ပွင့် ချက်ချင်း
ညှိုးကျသွားတဲ့အတိုင်းဘဲ”

မမခင်ပြောသော ချွေးတွေသံတွေထဲမှာပင် မိုးရေအစိုခံ၍
မိုးထဲလျှောက်ခဲ့ခြင်း၊ မိုးရေ ချိုင့်ခွက်များတွင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်
ခြေဆေးခဲ့ခြင်းများကိုတော့ ကြင်နာတတ်လွန်းသော မမခင် ဆူမည်စိုးသည့်အတွက်
တူးမာ ဘာမျှပြန်မပြောတော့။

*

တူးမာကျောင်းသုံးရက် ပျက်သည်။

မိုးရေအစိုခံသောကြောင့် ဖျားသည်ဆိုသော်လည်း သုံးရက်လုံးလုံး အိပ်ရာမှ မထနိုင်။ သမီးအရင်းသဖွယ်ချစ်သော ဦးလေးစိမ့်မှာ တူးမာအတွက် စိုးရိမ်မဆုံးဖြစ်နေသည်။ ကိုသိန်းဇံက လည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။ ထွန်းဇံကား အလုပ်အများဆုံးဖြစ်သွားလေသည်။ “မိတူး ဘာစားချင်လဲ” “မိတူး ဘာသောက်မလဲ”ဟု တစ်ဖွဖွ မေးနေတတ်သည်။ ပြီးတော့ “မြူစွမ်လေး သောက်ပါလား”ဟု သူ့ဖာသာသူပြောရင်း ချိုင့်ဆွဲကာ ထွက်သွားတတ်သည်။

နေမကောင်းသည့်ကြားထဲက နွေးထွေးသော အကြင်နာများအတွက် တူးမာ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးရသည်။ သို့သော်လည်း မကျန်းမာသူတို့သဘာဝ အချစ်ဆုံး အတွယ်တာဆုံးသူကိုသာ တမ်းတမိသည်။ အဖျားတက်၍ ကယောင်ကတမ်းတွေပြောစဉ်က တူးမာ နှုတ်မှ “အဘ အဘရေ”ဟု တတွတ်တွတ်ခေါ်နေမိသည်။ ဦးလေးစိမ့်က အဘကို ခေါ်လိုက်မည်ဟု ဆိုသော် လည်း တူးမာ လက်မခံ။ အဘ ပင်ပန်းလိမ့်မည်။ အလုပ်တွေပျက်မည်ဟု ငြင်းခဲ့လေသည်။

မမခင်ကလည်း နေ့တိုင်းလာသည်။ တူးမာကို ပြုစုသည်။

အစ်ကိုကြီး ကိုသိန်းဇံက လူကြီးစိတ်ရှိသူပီပီ မမခင်ကို တူးမာအကြောင်းဧည့်ခံ စကားပြော လေသည်။

သို့ဖြင့်ပင် အကြင်နာတရားတို့၏ တန်ခိုးအင်အားဖြင့် တူးမာသက်သာလာခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် တူးမာ နာလန်ထစ တတိယရက်တွင်ကား မထိတ်သာ မလန့်သာ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်ကို သယ်ဆောင်လာသူကား ကိုခွေးပုခေါ် ထွန်းဇံပင်တည်း။

တူးမာအတွက် ထုံးစံအတိုင်း ထွန်းဇံချိုင့်ဆွဲပြီး နန်းရှေ့ဈေးသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်နေသော

တူးမာကို ထွန်းဇံက စဖြစ်အောင် စသွားသေး သည်။

“မိတူးရေ၊ နင်မြန်မြန်သက်သာလာအောင် ငါမြူစွမ်းရောင်းတဲ့ တရုတ်ကြီးကိုပါ အိမ်ခေါ်လာ ခဲ့မယ်ဟေ့”

ခါတိုင်းလို တူးမာ ပြန်မအော်နိုင်။ နွမ်းလျသော မျက်နှာဖြင့်ပင် မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက် သည်။

ထွန်းဇံ ပြန်လာသောအခါ တကယ်ပင် လူတစ်ယောက် ပါလာခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူပြောလို မြူစွမ်းရောင်းသည် တရုတ်ကြီးမဟုတ်။ မြူစွမ်းထည့်သည့် ချိုင့်လည်း မပါလာ။ အတူပါလာသူကား ထွန်းဇံတို့ တူးမာတို့နှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း လူငယ် တစ်ယောက် မှုန်တေတေ ညှင်းသိုးသိုးပုံစံ။

အိမ်ရှေ့သို့ သူတို့ရောက်လာသောအခါ တူးမာ လန့်အော်မိသွားမတတ်ပင်။

ထွန်းဇံရော ထိုလူငယ်ပါ မျက်နှာတွေ ဖူးရောင်လျက်၊ သွေးစသွေးနတွေနှင့် ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်တည်း။

“အဖေ ဗျို့ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်လာကြတယ်ဗျ”

ထွန်းဇံက အိမ်ရှေ့မှ အော်လေသည်။

“ဟယ် ခွေးပု၊ သွေးတွေနဲ့ ဦးလေးစိမ့်၊ အစ်ကိုကြီး ဟိုမှာ လုပ်ကြပါအုံး ”

တူးမာ အော်တော့မှပင် ဦးလေးစိမ့်တို့ ထွက်လာကြသည်။ ကိုသိန်းဇံက ထွန်းဇံနှင့်အတူပါ လာသူကို ဘာမပြော ညာမပြော ဆွဲထိုးမည်လုပ်သည်။

“အာ သူနဲ့ဖြစ်တာမဟုတ်ဖူးဗျ၊ သူက ကျွန်တော့်ဘက်က ဝင်ကူတာ”

ထွန်းဇံက သူ့အစ်ကိုကို ပြန်ဆွဲထားရလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း”

“ဈေးထိပ်မှာ ဖြစ်ကြတာ ၊ ဟိုကောင်တွေက အဲဒီ လိုတွေပြောပြီး

ကျွန်တော့်ကို နောက်ကြ ရော၊ ကျွန်တော်က မခံချင်လို့ မင်းတို့ ဘာကောင်တွေလဲ၊ ဘယ်လောက် မိုက်သလဲလို့ဆိုတော့ မိုက်တယ်ကွာ ချကွာဆိုပြီးချကြရော။ သူတို့က သုံးယောက်၊ အဲဒီ မှာတင် သူက”

ထွန်းဇံက သူ့ဘေးမှ မှုန်တေတေ ညှင်းသိုးသိုးလူငယ်ကို မေးငေါ့ပြသည်။

“ဘာမပြော ညာမပြော ကျွန်တော့်ဘက်က ဝင်ကူပြီး တီးတော့တာပေါ့၊ ဟိုကောင်တွေလဲ လစ်ကုန်ကြရော၊ ဒီလူ ဝင်ကူလို့ဗျ။ နို့မို့ရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မဟုတ်တန်းတရား စတာမျိုးတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်ခံမလဲ”

“ဟေ့ကောင် ဘာတွေပြောမှန်းမသိဘူး၊ အစအဆုံး သေသေချာချာပြောစမ်း”

ဦးလေးစိမ့်က ငေါက်တော့မှပင် ထွန်းဇံ တိတ်သွားသည်။

“ဦးလေးစိမ့် ခွေးပုတို့ကို ဆေးထည့်ပေးပါအုံး ဦးလေးစိမ့်ရဲ့”

တူးမာက သတိပေးလိုက်သောအခါ မှုန်တေတေ ညှင်းသိုးသိုး လူငယ်က တူးမာကို လှည့်ကြည့်လေသည်။ ထွန်းဇံထက် သူ့မှာပိုပြီး သွေးတွေထွက်နေကြောင်း တူးမာတွေ့လိုက်ရ သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာမှာ နာကျင်မှုကိုမပြ။

မမခင်လည်း ရောက်လာသဖြင့် မမခင်က ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေးသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်း ခွေးပု ၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘယ်သူတွေမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ဘေးက ဝိုင်းဆွဲတဲ့လူတွေကတော့ အဲဒီ ကောင်တွေဟာ ဒီလိုဘဲ အရှေ့ပြင်မှာ လိုက်ဂြိုဟ်ထောင်နေတဲ့ ကောင်တွေလို့ ပြောကြတာဘဲ အဖေရဲ့”

“အင်း ... ဒါဖြင့် ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီကောင်တွေက မဟုတ်တန်းတရားပြောတယ်”

“ဘာပြောတာလဲ”

ထွန်းဇံမျက်နှာ တည်သွားသည်။ တူးမာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောလေကွာ ဘာပြောလဲ၊ ရန်ဖြစ်တာကို ငါမကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ အခုပြောစမ်း မင်းကလွန်ရင်လဲ မင်းအပြစ်ပဲ”

“ကျွန်တော် မလွန်ဘူးအဖေ၊ သူတို့လွန်တာ”

“အေး ... ဘယ်လိုလွန်တာလဲ”

ထွန်းဇံက တူးမာကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ အကင်းပါးသော မမခင်က ရိပ်မိလေသည်။ တူးမာကို မမခင် ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ကလေးလာ၊ လေစိမ်းတိုက်တယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်။
မောင်ထွန်းဇံတို့ကိစ္စက သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ မမခင်
ဆေးထည့်ပေးပြီးပါပြီ။ လာ ... အထဲဝင် တော်ကြာ ပြန်ဖျားနေရင် ကျောင်းတွေ
သိပ်ပျက်နေမယ်”

ထွန်းဇံ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နားထောင်ချင်သော်လည်း ပြန်ဖျားပြီး
ကျောင်းပျက် နေမယ်ဆိုသော စကားကြောင့် တူးမာ မမခင်ခေါ်ရာသို့
လိုက်လာခဲ့သည်။

“ခွေးပု ... ပြောလေ၊ သူတို့က ဘာလွန်သလဲ၊ ဘယ်လိုစဖြစ်ကြသလဲ”

“အတော် အောက်တန်းကျတဲ့ အကောင်တွေပါ အဖေရာ”

“အေးပါ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ကဲ ... ကိုလူမောင်၊ ခင်ဗျားအစအဆုံးသိတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားပဲ ပြောလိုက်ဗျာ”

ထွန်းဇံက အတူပါလာသူအား လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

လူမောင်ဆိုသူ လူငယ်က စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ဦးလေးစိမ့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်ဝယ်နေတာ ဦးလေး၊ သူတို့ ဖြစ်ပုံကို အကုန်းကြာနေ တွေ့နေရတယ်။ ကိုထွန်းဇံက မြူစွမ်ချိုင့်နဲ့ ဆိုင်ထဲကပြန်အထွက်၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ဝယ်နေတဲ့ ဆိုင်ရှေ့လဲရောက်ရော အဲဒီ ကောင်သုံးယောက်က မကြားတကြား လှမ်းပြော တယ်၊ ဒီကောင်တွေက ကွမ်းယာဆိုင်လာပြီး ဆေးခြောက်ရှိလားလို့ လာမေးနေကြတာ”

သူ့အကြည့်များက စူးရှရဲဝံ့သလို သူ့အသံက တိကျနေသည်။

“ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်က ဆေးခြောက်မရှိဘူး၊ မရောင်းဘူး ပြောလွှတ်လိုက်လို့ ဒီကောင်တွေက ရှက်ရှက်နဲ့ ပြန်သွားမယ်အလုပ်မှာ ကိုထွန်းဇံကလဲ ရှေ့အရောက် ကိုထွန်းဇံနဲ့ ဝင်တိုက်မိတယ်။ ကိုထွန်းဇံချိုင့်ထဲက မြူစွမ်ရည်တွေဖိတ်ပြီး သူတို့ထဲက ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ လက်ပေါ် ကျသွားတယ်”

“အင်း”

“ဒီကောင်တွေ ဆေးခြောက်မရလို့ ဒေါပွနေတယ်နဲ့တူပါတယ် ဦးလေး။ ကိုထွန်းဇံကို ရန်စတော့တာပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းဇံက သည်းခံပါတယ်။ မတော်လို့ပါဆိုပြီး တောင်းပန်ပါ သေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ၊ ကျွန်တော်က ပြောရာပြောကြောင်း”

“ခွေးပု အသာနေစမ်း၊ လူလေးဆက်ပြော”

လူမောင်က စေ့စေ့စပ်စပ် ပြောပြနေသည်ကို ဦးလေးစိမ့်
ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင် သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်တစ်ကောင်က၊ ဟေ့ကောင် ဘာတွေညာတွေ
လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းဒါနဘွားထဲက ဦးလေးစိမ့်ရဲ့သားအငယ် မဟုတ်လား။
မင်းတို့အိမ်မှာနေတဲ့ ပန်တျာ ကျောင်းက ကောင်မလေးအတွက် မင်းစိတ်တွေမွန်ပြီး
ရမ်းနေတာ ငါသိတယ်။ ဒီကောင့် အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်။ ကောင်မလေးက
ချောချောလှလှလေးဆိုတော့ ကြည့်ရှု စောင်မချင်တဲ့ စေတနာတွေ
ပိုပြီးမွန်နေတဲ့အကောင်လို့ ပြောတယ် ”

“အင်း”

“တစ်ယောက်က အဲဒီ လိုပြောတော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က
ဝိုင်းဟားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘာတဲ့ ... အဲ တူးမာ တူးမာနေတဲ့အိမ်က
ကောင်ကိုးလို့ဆိုပြီး သူတို့ကစတင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သူတို့က စတင်တာ”

“ကိုထွန်းဇံ ချိုင့်မှောက်ကျသွားတယ်၊ မတရား စော်ကားတာတွေ့ရတော့
ကျွန်တော်လဲ မခံချင်ဘူးဦးလေး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ကိုထွန်းဇံနဲ့ မသိပေမယ့်
ကိုထွန်းဇံဘက်က ဝင်ထိုးတာဘဲ။ ပြီးတော့လဲ သူတို့ပြောတဲ့ တူးမာဆိုတာကလဲ
ပန်တျာကျောင်းကဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျောင်းထဲ
ကျောင်းသူကျောင်းသားချင်းဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့”

“ဟေ ဟုတ်လား၊ လူလေးက ပန်တျာကျောင်းမှာ တက်နေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုင်းသင်တန်းကပါ”

“ဘယ်နှစ်လဲကွ”

“ပထမနှစ်ပါ ဦးလေး”

“အော် အေး အေး”

ဦးလေးစိမ့်သည် လူမောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသည်။

“အဲဒီ ကောင်လေးတွေကကော”

“ကွမ်းရာဆိုင်နားက လူတွေလဲ ဝိုင်းဆွဲကြတာပေါ့အဖေရာ၊

နောက်တော့ သူတို့ မဟန်မှန်းသိလို့ လစ်သွားကြတယ်။ ဒီ ကိုလူမောင်
ဝင်လာတော့လဲ မလွယ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ထိုးလဲ ထိုးကြရော၊ ကိုလူမောင်ကို
ဝိုင်းတွယ်ကြတာဘဲ၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် နာတယ်”

လူမောင် မျက်လုံးတစ်ဘက် ဖူးရောင်နေသည်။ ပါးပြင်တွင် ညိုမဲနေပြီး
နုတ်ခမ်းထောင့် လည်း ကွဲနေသည်။

“အင်း ကဲ ကဲ အထဲဝင်ကြ။ လူလေးလဲ အထဲဝင်အုံး။ မင်းက
ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဖူး ဦးလေး မတ္တရာတိုက်မှာ”

“အော် ရွာသားထဲက ဦးနန္ဒိယကျောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး အေး ခဏနေမှပြန်ပေါ့ကွာ ဟုတ်လား။

မင်းဦးလေးအိမ်ကို စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ လာ အထဲဝင်ကြ”

ဦးလေးစိမ့်စကား မှန်သည်။ ဦးလေးစိမ့်အိမ်ထဲက ကျက်လက်စ

ပတ်လုံးများ၊ ကြေးနောင် ဝွေများ၊ ထရုံတွင် ထောင်ထားသည့် မောင်းဆိုင်းများနှင့်
အစိမ်းပုပ်ရောင် ဆိုင်းသေတ္တာများကို တွေ့ရသောအခါ လူမောင့်မျက်လုံးများ
ဝင်းလက်သွားကြလေသည်။

“ဟင် ဦးလေးက ဦးလေးက”

“အေး ဆိုင်းထောင်ထားတယ်”

ဦးလေးစိမ့်က ခပ်တိုတိုပင် ပြောသည်။

ယင်းသို့ဖြင့်ပင် တူးမာနေမကောင်းသည်ကို အကြောင်းပြုလျက် မမခင်နှင့် လူမောင် တို့သည် ဦးလေးစိမ့်၊ ကိုသိန်းဇံ၊ ထွန်းဇံတို့ မိသားစုထဲသို့ တရင်းတနှီး ဝင်ရောက်လာကြလေ သည်။

မိမိကို မဏ္ဍိုင်ပြုလျက် အသစ်အသစ်သော ဇာတ်လမ်းတို့ ပန္နက်ချသနေတည်ပြီဆိုသည့် အဖြစ်ကို ကာယကံရှင် တူးမာကတော့မသိ။

*

“ဒီကောင်လေးဟာ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝက လာတာမို့ ဒုက္ခကိုလဲ ခံနိုင်စွမ်းရှိနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်းပညာသင်ချင်လွန်းလို့ သူ့ဇာတိရွာဘက်ဆီက စွန့်ထွက်လာပြီး အခုမတ္တရာတိုက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေရင်း ပန်တျာကျောင်းတက်တယ်။ ဒီလူမျိုးဟာ အခြေအနေကောင်းနဲ့တွေ့ရင် ထွန်းကားတတ်တာဘဲ။ ဒါတော့ ဒီကောင်လေးကို သဘောကျတယ်”

တူးမာနေကောင်းလာပြီး ကျောင်းပြန်တက်၍ တစ်ပတ်ခန့်အရှိတွင် ဦးလေးစိမ့်က လူမောင့်အကြောင်း စပြောလာလေသည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် လူစုံချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလေးစိမ့် စကားကို အားလုံးကြားကြရသည်။

“လက်လဲမြန်တယ် အဖေရဲ့၊ ဒီကောင့်ကြောင့်ရတာ ဆိုင်းသမားမဖြစ်တောင်မှ လက်ဝှေ့ထိုးစားရင် ထမင်းမငတ်နိုင်ဘူး”

“ခွေးပု အသာနေစမ်း၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့၊ မင်းကိုယ်မင်း ခလေးများ
အောက်မေ့နေ သလား။ မင်းနဲ့ လူမောင်နဲ့ တူးမာနဲ့ အရွယ်တူတွေချည်းဘဲ။
သူတို့ကြည့်စမ်း အန္တိနဲ့ သိက္ခာနဲ့၊ မင်းလိုဘဲလား”

ထွန်းဇံက တူးမာကို ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြပြီး ထမင်းငုံစားနေလိုက်သည်။

“အနုပညာဘက်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။ လူကတော့ ငါ့လို
စိတ်သဘောထားမျိုးဘဲ”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ အတွေးကို အမြဲကြုံသိသော ကိုသိန်းဇံက
စကားလမ်းခင်းပေးလေသည်။

“အဖေက လူမောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာစီစဉ်ချင်လို့လဲ”

“ဒီကောင်အခု ပထမနှစ်ဘဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်ပြီးအောင်
စောင့်ကြည့် အုံးမယ်၊ တစ်ရက်ရက်ကျမှ သူ့လက်ကျလက်နလဲ
စမ်းကြည့်ရအုံးမယ်။ အစွမ်းအစလေးရှိရင် တော့ ငါ့စိတ်ကူးတယ်လေ”

လူမောင်၏ စူးစူးရဲရဲအကြည့်များ၊ မှုန်တေတေညှင်းသိုးသိုး ပုံစံများနှင့်
အကြောင်းကိစ္စမရှိပဲ စကားမပြောတတ်သည့် ဟန်များကို
တူးမာမြင်ယောင်နေမိသည်။

“ပန်ကျာကျောင်း သုံးနှစ်တက်ပြီး သင်တန်းဆင်းလာလဲ
ဆိုင်းတစ်ဖွဲ့ထဲဝင်၊ ဆိုင်းသမား ဖြစ်မယ်လို့ ကြိမ်းသေမပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။
ငါ့စိတ်ကူးကတော့ ဒီကောင်လေး စိတ်သဘော ထားကို တီးခေါက်ကြည့်အုံးမယ်၊
တကယ်ဆိုင်းပညာကို ဝါသနာပါလို့ တကယ်ဆိုင်းသမားဖြစ် ချင်လို့
ပန်ကျာလာတတ်တာဆိုရင်တော့ ငါခေါ်ထားလိုက်မယ်”

ဦးလေးစိမ့်စကားမှန်သည်။ တကယ်ပင် ဆိုင်းသမားဖြစ်ချင်၍
မင်းသားမင်းသမီးဖြစ်ချင်၍ ပန်းချီသမားဖြစ်ချင်၍ ပန်ကျာကျောင်းသို့

လာတက်ကြသူများရှိသလို တစ်ဖက်က ဝါသနာလေး မတောက်တခေါက်ပါရုံမျှဖြင့် တစ်လ ငါးဆယ်ကျပ်ဟူသော စတိုင်ပင်ကို မက်မော၍ လာတက်သူ များလည်းရှိနေပေသည်။ သင်တန်း သုံးနှစ်တာကာလပတ်လုံး တစ်လ ငါးဆယ်ကျပ်ဟူသော ငွေလည်းရစေ၊ စာသင်ကျောင်းတွေလို သင်္ချာတွေ၊ အင်္ဂလိပ်စာတွေ မဟုတ်ပဲ ဆိုလိုက်၊ ကလိုက်၊ တီးလိုက်ဖြင့် အချိန်လည်းကုန်စေ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ပန်တျာကျောင်းကို ကွန်းထောက် စခန်းပြုချင်ကြသူများ ရှိတတ်ကြသည်။

“အား လူမောင် ဒီမှာလာနေရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ အံကိုက်ပဲ အဖေရ”

“ဘာဖြစ်လို့ နင်နဲ့ အံကိုက်မှာလဲ ခွေးပု”

တူးမာက မျက်စောင်းထိုးမေးသည်။

“အံမာ ဒီမယ်ကြည့်လေ”

ထွန်းဇံက ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးကို မြှောက်ပြသည်။

ဦးလေးစိမ့်၏ ဖိဖိစီးစီး လေ့ကျင့်ပေးမှုကြောင့်

ပတ်လုံးသားရေကျက်ခဲ့သော၊ ပတ်လုံး မျက်နှာပြင်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပုတ်ခဲ့သော လက်သည် အသားမာတက်နေသည်။

“တွေ့လား အသားမာတွေ၊ လူမောင့်လက်လဲ ဒီအတိုင်းဘဲ၊ ဘယ်ရောညာရော ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုလက်မျိုးတွေနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရန်ဖြစ်လိုက်ရရင် ဘာကောင်ခံ နိုင်မလဲ”

“သွားစမ်းပါ ခွေးပု”

“တကယ်ဟ၊ နောက်ဆို ဒို့က လက်ထောင်ပြလိုက်ရုံနဲ့တင် လန့်ပြေးကြမှာ”

ဦးလေးစိမ့်ရော ကိုသိန်းဇံပါ ရယ်ကြလေတော့သည်။ သို့သော်
ဦးလေးစိမ့်က အရယ်ရပ်ပြီး လေးနက်သော အသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ဟေ့ကောင် နေစမ်းပါအုံး၊ လူမောင့် လက်ကလဲ အသားမာတွေ
တက်လို့တဲ့လား”

“ကျွန်တော်ထက်တောင် များသေး အဖေရ၊ ဘယ်ရော ညာရော”

“ဒီကောင်ကခုမှ ပန်တျာစတက်တာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး
အသားမာဖြစ်နေတာလဲ”

“သူတို့ ရွာမှာတုန်းက သစ်ပင်တွေ ခုတ်ရ၊ လွှဆွဲရတယ်ဆိုတာဘဲ
အဖေရ”

“ဪ”

တူးမာက ယောင်ယမ်း၍ လက်ဖဝါးများကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

သန္တာသွေးဖြင့် ဖောင်းအိ နုညက်နေသော လက်ဖဝါးပြင်၊
ဒါန်းနီရောင်ပြေးသော လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများ၊ မဆိုးမခြယ်ရပဲလျက်
ကနုကမာခွံရောင် တောက်နေသည့် လက်သည်း လေးများကို တွေ့နေရသည်။
ကိုယ့်လက်ကလေးတွေ နုညက်နေပုံကို ကြည့်ရင်း ကြည်နူးရမည့် အစား
“ရွာမှာတုန်းက သစ်ပင်ခုတ်ရ လွှဆွဲရ”သော သူတစ်ယောက်၏
လက်ဖဝါးများကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ခွေးပုလက်တွေ အသားမာတက်နေသည်ကိုတော့ တူးမာမြင်ဖူးသည်။

ကိုသိန်းဇံတို့ ခွေးပုတို့ ဆိုင်းပွဲက ပြန်လာသောအခါမျိုး၊ ညဘက်တွင်
ဦးလေးစိမ့် အမိန့်အရ ပတ်လုံးများကို ခတ်ပြင်းပြင်း
အတီးလေ့ကျင့်ပြီးသောအခါမျိုးဆိုလျှင် တူးမာကိုယ်တိုင် ထမင်းရည်ပူပူ
ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ရသည်။ ခွေးပုတို့တတွေသည် နီရဲနေသော လက်ဖဝါးများကို

ထမင်းရည်ပူပူထဲသို့ တရှူးရှူးတအားအားဖြင့် စိမ့်တတ်ကြလေသည်။

ယခုမူ လူမောင်ဆိုသူ၏ လက်ဖဝါးများသည် ခွေးပုထက်ပင် အသားမာတွေ များနေသည်တဲ့။ တူးမာရင်ထဲတွင် ကြင်နာမှု အလင်းတန်းလေးတစ်ခုပြက်ခနဲ လက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

လူမောင်အကြောင်း ဘာတွေဆက်ပြောကြပြီး ထမင်းပွဲ ဘယ်လိုလက်စသတ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်တော့။ နောက်ဆုံး ထမင်းပွဲမှ ထသွားခါနီး ဦးလေးစိမ့်ပြောသွားသော စကားတစ်ခွန်း တစ်စကိုသာ တူးမာကြားမိတော့သည်။

“ငါတော့ ဒီကောင်လေးကို သဘောကျတယ်။ ငါငယ်ငယ်တုန်းက ပုံစံမျိုးဘဲ။ အခုမောင်းတီးတဲ့ လှဆောင်ကလဲ သူ့မြို့သူ ပြန်ချင်နေတယ်။ လှဆောင်ပြန်သွားရင် ဒီကောင်လေးကို လှဆောင်နေရာမှာ ထားကြည့်မယ် စိတ်ကူးတယ်”

*

အခန်း (၃)

ဦးလေးစိမ့်ကလည်း စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်၊ လူမောင်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှနေ၍ ဦးလေးစိမ့်အိမ်သို့ ပြောင်းလာသည်။ သည်ကြားထဲတွင် ထွန်းဇံကား အပျော်ဆုံးဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ လူမောင်ပြောင်းလာမည့်နေ့က ထွန်းဇံတစ်နေ့လုံး နောက်ပြောင်နေသည်။

“ဟေ့ မိတူး နင့်အတွက် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဘော်ဒီဂတ်ရပြီ”

“ဘာလဲ ဘော်ဒီဂတ်”

“ဟိုဒင်းလေဟာ သက်တော်စောင့်၊ သက်တော်စောင့်”

“ဘယ်က သက်တော်စောင့်လဲ”

“ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်လူမောင်ပေါ့ဟ၊ လူမောင် ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့ဆီမှာ လာနေမှာ”

“ဟင် တကယ်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့၊ နင့်အတွက်လဲ အဖော်ရရောတဲ့။ သူ့အတွက်လဲ မောင်းတီး လက်သင်တပည့်ရရောတဲ့။ အဖေက လူမောင်ကို သိပ်သဘောကျနေတာသိလား။ နင်ကကော မတူး ”

“ဘာ ဘာ”

“ဟိုဒင်းလေဟာ နင် လူမောင့်ကို မခင်ဘူးလား”

“အလိုတော် ကျုပ်က ဒီမှုန်တေတေ မိုက်တိမိုက်ကန်းပုံစံကို

ခင်ရမယ်တဲ့လား။ တော်တို့သာ ကိုယ့်ယောက်ဖကို ခင်ကြပါ”

တူးမာက ကျုပ်တစ်လုံး တော်တစ်လုံးနှင့် မဲ့မဲ့ပြောသောအခါ
ထွန်းဇံတဟားဟား ရယ်လေသည်။ ရယ်ရင်းဖြင့် တစ်ခုခုကို တွေးမိသလို
မျက်တောင်များ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ...။

“အဲ ဘာဖြစ်တယ် ကိုယ့်ယောက်ဖတဲ့ ဟုတ်လား။ အင်း နင်သာ
ငါ့နှမအရင်းဆိုရင် လူမောင်လိုကောင်မျိုးကို ပစ်ခတ်ပြီး
ယောက်ဖတော်လိုက်မှာဘဲဗျာ”

ထုံးစံအတိုင်း တူးမာ နီးရာဆွဲပြီး ကောက်ပေါက်သည်။
အနားတွင်ရှိနေသောအရာမှာ ပတ်လုံး၊ ပန်းကုံး၊ နှုတ်ခမ်းကိုထုသည့်
သစ်သားတုတ်ဖြစ်လေရာ ထွန်းဇံ အော်ပြေးရတော့သည်။

“ယောက်ဖရေ၊ ဟောဒီမှာ ငါ့နှမလက်သံ ပြောင်နေတယ်ဟေ့”

ဤသို့နှင့်ပင် တူးမာအဖို့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အဖော်ရခဲ့လေသည်။
ထွန်းဇံပြောသလို ‘ဘော်ဒီဂတ်’ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ဦးလေးစိမ့်ရှိရာ
ဒေါနဘွားရပ်ကွက်နှင့် ပန်ကျာကျောင်းမှာ ခြေလျင်ခရီးစာမျှသာ ဖြစ်သည်။
တူးမာကျောင်းပြန်တက်နိုင်သောအခါ ရုတ်တရက် စိမ်းနေမည်စိုးသဖြင့်
ဦးလေးစိမ့်က တူးမာနှင့် လူမောင်တို့အတွက် ထွန်းဇံကို အဖော်ထည့်ပေးသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ထွန်းဇံမလိုက်တော့။ ပျော်တတ်သော ထွန်းဇံကြောင့်
တူးမာနှင့် လူမောင်တို့လည်း မကြာမီမှာပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြလေသည်။
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ‘နင်’ ‘ငါ’သုံး၍ ပြောလာနိုင်ကြသော်လည်း
တစ်ခါတစ်ခါမူ လူမောင်၏ မှန်တေတေမျက်နှာထားကို တော့
တူးမာကြောက်တတ်ဆဲပင်။

ဘယ်ခြေကိုရှေ့သို့ မဆိုသလောက်ထုတ်ကာ ကွေးညွတ်ထားသည်။

ညာလက်က အထက်သို့ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ကို မျက်နှာဆီသို့ ပြန်၍ ချိုးယူသည်။ ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်သည် မြုပ်မနေပဲ လွတ်လပ်စွာဖူးပွင့်နေပြီး လည်တိုင်သည်လည်း နေခြည်ကို သောက်သုံးသော ပန်းပွင့်၏ ဝတ်ဆံနှယ်အပေါ်သို့ ဝင့်ထားသည်။ မျက်လုံးအစုံကမူ တစ်ဆစ်ချိုး ညွတ်ကွေးထားသည့် လက်ချောင်းဖျားထိပ်ဆီသို့ နှစ်ခြိုက်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများ။

ရင်ကို ဖွင့်ထားပုံသည် ကဟန်၏ အဓိက ဗဟိုအလှဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းမော့ထားသဖြင့် ဆံနွယ်တို့သည် နောက်ဘက်က ဘယ်ခြေ၏ ဖနောင့်ဆီသို့ တည့်မတ်စွာ တူရှုဖြာနေကြလေသည်။

တူးမာ၏ ကဟန်ကိုကြည့်ရင်း လူမောင် မလှုပ်မရှက်ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့တွင်ရှိသည့် နောက်တုတ် ခိုးလေးလုံးနှင့် ဒေါက်ပေါ်က စခွန်ခိုးပေါ်သို့ လက်တင်ရင်း တူးမာကို တမေ့တမော ကြည့်နေမိသည်။

ဤငှက်သွင်ပျံကြွ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်ကို ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်သို့ အဓိအရ ကူးယူနေသူကား မမခင်။

တူးမာ၏ ကဟန်ပုံသေရုပ်မှ အရေးအကြောင်းတို့ကို မမခင် တိတိကျကျရအောင် ကူးယူနေသည်။ မမခင် လက်ထဲက ခဲတံမှာ မရပ်မနား။

“ပြီးတော့မယ် တူးမာ၊ အို ဒီဘက် မကြည့်နဲ့လေ၊ ခုနကအတိုင်း မော့ထား”

ညနေကျောင်းဆင်းသွားပြီဖြစ်၍ အကသင်တန်းဆောင်ထဲတွင် မည်သူမျှမရှိကြတော့။ သည်လို လူရှင်းသူရှင်းအချိန်ကိုပင် မမခင်က ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တူးမာပုံတူကို မမခင် ကူးပေးပေါင်း

များလှပြီဖြစ်သော်လည်း ကနေသည့်ပုံမျိုးကို တစ်ခါမှ မကူးဘူးသေး။

“အပြီးသတ်တော့မယ် တူးမာရေ၊ ခဏလေး ခဏလေးနော်”

နောက်ဆုံးရေးချက်ကို မမခင်က ခတ်ဖိဖိလေး ဆွဲချလိုက်သည်။

အသက်ရှူနှုန်းနှင့်အမျှ တစ်ချိန်လုံးလုံး ဝင်စားနေခဲ့သော ဈာန်အလျဉ်တို့ကိုလည်း သက်ပြင်းနှင့်အတူ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ငှက်သွင်ပျံကြွ”သည် မမခင်၏ ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်သို့ အပြီးတိုင် ရောက်ရှိသွားလေပြီ။ “အကြင်နာအက”ဟု အမည်ပေးမည့် တူးမာ၏ ပုံတူကို မမခင် ခဲသွင်းပြီးသွားပေပြီ။ ယခုပင် မမခင် မောပန်းနွမ်းနယ်လာသည်။ အသက်ကို တစ်ဝကြီး ရှူချင်သည်။ မမခင်က တက်ကြွစွာပြောရင်း တံခါးဝဘက်ဆီသို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ပြီးပြီ ခလေးရေ၊ မမခင်တော့ ကိုယ့်ပုံကိုယ် အတော်သဘောကျ ဟင်”

ကျောင်းဆင်းပြီးသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ မမခင် ပုံဆွဲ၍ တစ်ဝက်လောက် ကတည်းက ကျောင်းသားများ တစ်ယောက်မျှမရှိကြတော့။ ယခုမူကား တံခါးဝတွင် ကျောင်းသား အရွယ် လူတစ်ယောက်။

သူကလည်း အံ့အားသင့်သွားသည့် မမခင်ကို ရှက်ရွံ့သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်နေ သည်။ မမခင် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာပေါ်က အပြုံးရွံ့ရွံ့ကို တွေ့ရ သောအခါ မမခင် အကြောက်ပြေသွားလေသည်။

“မမခင် ... ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လူရွယ်က အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှာလည်း ခဲတံနှင့် ပုံဆွဲ စက္ကူတစ်ရွက်။ ရီဝေနေသော ထိုမျက်လုံးများကို

တွေ့ဖူးပါသည်ဟု မမခင် စဉ်းစားဆဲမှာပင်။

“မမခင် ကျွန်တော့် မမှတ်မိဘူးလားဟင်၊ ကိုထွေးလေ”

“ကိုထွေး”

“ဟို ဟို ၊ သူနေမကောင်းတုန်းက မြင်းလှည်းငှား”

“အို မမခင် မှတ်မိပြီ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမခင်လဲ မမှတ်မိဖူးပေါ့”

မမခင်အသံက တောင်းပန်သံ၊ လူရွယ်က မဝံ့မရဲပြီးလိုက်ပြန်သည်။

“တောင်းပန်ရမှာက ကျွန်တော် မမခင်၊ မမခင်ကိုရော၊

ဟိုမှာကနေတဲ့သူကိုရော၊ ဟိုကထိုင်နေတဲ့ အစ်ကိုကိုရော ကျွန်တော်
တောင်းပန်ရမှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဟာကြောင့်”

ကိုထွေးက လက်ထဲမှ ပုံဆွဲစက္ကူကို မမခင်ရှေ့သို့ ဖြန့်ပြသည်။

“ဟယ်”

သည်အခါမှပင် မမခင် သိသိသာသာ အာမေဇွိတ် ပြုမိလေတော့သည်။

ခဲကြမ်းလောင်းထားသော ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်တွင် ကနေသည့် တူးမာပုံ၊

စခွန့်ခိုးပေါ် လက်တင်ရင်း တူးမာကို မမှိတ်မသုံကြည့်နေသည့် လူမောင့်ပုံ၊

ပြီးနောက်ဝယ် ပုံတူရေးနေသည့် မမခင် ပုံ၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ ပုံတူများ။

“ဒါ ဒါ ဒီကမောင်ရေးတာ”

“ကာယကံရှင်တွေကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ရေးမိတာ

ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါနော်၊ ကျွန်တော်လဲ စားသောက်ဆိုင်က ထလာပြီး

အဆောင်ပြန်မလို့ဘဲ။ ဒီအခန်းတံခါးတွေ ပွင့်နေတာနဲ့

ဒီဘက်လာရင်းကြည့်လိုက်တော့ မမခင်တို့ကိုတွေ့ပြီး”

စက္ကူချပ်ကို မမခင် ထပ်ကြည့်မပြန်သည်။ တူးမာလည်း

အနားရောက်လာသည်။ လူမောင်မှာကား ထိုင်ရာမှ မထသေး။

ခဲကြောင်းတို့ ရဲရင့်သည်။ မျဉ်းကြောင်းများ ပြတ်သားသည်။

အဝေးအနီး၊ အချိုးအဆက်၊ အလင်းအမှောင် အားလုံးမှန်သည်။ ထောင့်ချိုးမျဉ်းများ အချိန်အဆ တိကျသည်။ ရုပ်ပုံများ ကြည့်ရင်း တူးမာ ပျော်သွားလေသည်။

“လူမောင်ရေ၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း၊ တူးမာတို့ပုံတွေ၊ နင့်ပုံလဲပါတယ်”

လူမောင် နေရာမှထလာသည်။ ကိုထွေးကား သူ့ပုံကို ကာယကံရှင်အားလုံး ဝိုင်းကြည့် နေကြသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသယောင်။

“ငါ့မောင် သိပ်တော်တာပဲကွယ်။ မင်း ပထမနှစ်နော်၊ ပထမနှစ်နဲ့တင် ဒီလောက် လက်ကောင်းနေရင် နောက်ဆို အင်း တကယ်ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်မှာဘဲ”

ကိုထွေး မျက်နှာပေါ်က မဝံ့မရဲအပြိုးတို့ မပြယ်သေး။

“ငါ့မောင်တွေ ငါ့ညီမတွေကတော့ တကယ့် အစွမ်းအစလေးတွေနဲ့ချည်းဘဲ၊ မမခင် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အားလုံး အနုပညာဗီဇလေးတွေနဲ့၊ ကဲအားလုံး မမရဲ့ မောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေမို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြရအောင်”

မမခင်က တူးမာ ပခုံးကိုဖက်သည်။

“ကိုထွေး တူးမာကိုတော့ သိပြီးသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ နေကောင်းသွားပြီလား”

တူးမာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“သူက မောင်လူမောင် တဲ့၊ ဆိုင်းသင်တန်းက၊ ပထမနှစ်ပဲ။ တူးမာတို့ အိမ်မှာနေတာ၊ ကိုထွေးက ပန်းချီပထမနှစ်က၊ အဲ နေတော့ကော ”

“အဆောင်မှာ မမခင်”

ကိုထွေး မျက်လုံးများက သိကျွမ်းခင်မင်ရသည်ကို
ဝမ်းသာသည့်မျက်လုံးများ။ လူမောင်ကမူ မှန်တေတေမျက်နှာ။ သို့သော်
ကိုထွေးရေးထားသော ပုံထဲက သူ့ပုံ ထပ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်တွင် စူးရှသော
သူ့မျက်လုံးများ၌ နှစ်လိုဖွယ်အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်လာ လေသည်။ ထို့နောက်
တူးမာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ

“တူးမာ အိမ်ပြန်ကြစို့၊ ဦးလေး မျှော်နေလိမ့်မယ်”

“အေးလေ သွားမယ်”

“မမခင် လိုက်ပို့မယ်လေ၊ အော် ကိုထွေးရေ၊ နက်ဖြန်ကျမှ မမခင်တို့
မောင်နှမ တတွေ ဆုံကြစို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တူးမာက ကိုထွေးကို အကြည့်များဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။
လူမောင်ကတော့ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားသည်။ ကိုထွေးကို တစ်ချက်မျှပင်
ငဲ့စောင်းမကြည့်။

မမခင်၊ တူးမာ နှင့် လူမောင်တို့ တဖြည်းဖြည်း
ဝေးကွာသေးငယ်သွားသည်အထိ ကိုထွေး ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မြင်ကွင်းမှ
ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ပုံတူစက္ကူကို လိပ်၍ အပေါ်သို့ မြှောက်ကိုင်ရင်း ကိုထွေး
အဆောင်ဆီသို့ အပြေးသွားသည်။

သည်ပုံကို သည်ည ကိုထွေး ထပ်ပြီး မှန်းရဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့ကျလျှင် မမခင်တို့ကို ပြရဦးမည်။

တူးမောင်၊ လူမောင်၊ ကိုထွေး၊ ထွန်းဇံတို့ လေးယောက်၏ ချစ်ရာကောင်းသော အနှောင်အဖွဲ့ အဝန်းအဝိုင်းလေးကိုကြည့်ကာ အကြည်နူးရဆုံးမှာ မမခင်ပင်ဖြစ်သည်။ တူးမာက သီချင်းဆိုသည်။ ကသည်။ လူမောင်က ဒိုးတီးသည်။ မောင်းဆိုင်းတီးသည်။ ကိုထွေးက ပန်းချီဆွဲ သည်။ ထွန်းဇံ ထွန်းဇံကတော့ ဆိုင်းဆရာသား၊ ဆိုင်းသမားပေါက်စ ဆိုပေမင့် တူးမာတို့၊ လူမောင်တို့၊ ကိုထွေးတို့ လုပ်သည့် အလုပ်တွေ အကုန်လိုက်လုပ်ရင်း လူစေ့တက်စေ့ လိုက်စ နေတတ်လေသည်။

ဆိုတတ်၊ ကတတ်၊ တီးတတ်၊ ဆွဲတတ်သော မောင် ညီမငယ်များကို ကြည့်ရင်း မမခင် ပျော်နေမိသည်။ ပြီးတော့လည်း သူတို့တတွေမှာ သူများတကာလို သောကောရောကော ကျောင်းသားများ မဟုတ်ကြ။

ဒုတိယနှစ်သင်တန်းသို့ တက်ရချိန်မှစ၍ တူးမာသည် ကျောင်းတွင် နာမည်ကြီးလာသည်။ အကြင်နာ အလှ၊ အကြင်နာ အကဟု မမခင် အမည်ပေးခဲ့သည့် တူးမာ၏ အရည်အသွေးများက ပို၍ တောက်ပြောင်လာသည်။ အကသင်တန်းနှင့် အဆိုသင်တန်းတွင် တူးမာအမည်သတင်း မွေးပျံ့လာသည်။ အကဆရာမ မြန်မာမိတ် ဒေါ်တင်အောင် ကဆိုလျှင် ‘တူးမာကို တွေ့ရတော့ လေဘာတီ မမပြင်ရင် အသေးစားလေးကို တွေ့ရသလိုပဲ’ဟု ဆိုတတ်လေသည်။

လူမောင်ကကော၊ ဆိုင်းသင်တန်းဆရာ ဦးသီလက လူမောင့်ကို လက်ထောက်နေရာသို့ ထားသည်အထိ နေရာပေးခြင်းခံလာရသည်။ မိန်းကလေးအက သင်တန်းအတွက် ဒိုးတီးဆရာ အဖြစ် လူမောင့်ကို ခေါ်ခေါ်ခိုင်းသည်။ ကဗျာလွတ် ပထမဆင့်မှ စတုတ္ထအဆင့်အထိ ကကွက် ပေါင်း ဒိုးဆစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးကို လူမောင်တစ်ယောက်သာ မနားတမ်းတီးနိုင်သည်။ လက်ကျသွားသည်မရှိ။ အဆစ်မှားသွားသည် မရှိ။ စည်းလေးသွားသည် မရှိ။

လူမောင်မို့ ကဗျာလွတ်ဝင်တီးလိုက်လျှင် ကရသူများ ပို၍
တက်ကြွလာသည်။ ‘တိုး x ဗေတိုးဗေ x တိုး ..xဗေတိုးဗေ xဗျေး ဗျေးတပ်ဗျေး
xတပ်ဗျေးတပ်’ဟူသော ကဗျာလွတ် ခိုးဆစ်အချိုးကို တီးရာမှာပင်
လူမောင့်လက်သံက သူများနှင့်အတူ ပီပီသသ ပြတ်ပြတ်သားသား
တောက်တောက်ခါးခါးရှိလှသည်။ စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိလှသည်။ ပြီးတော့ လူမောင်
တို့ဆရာ ဦးသီလ၊ အကသင်တန်းသို့ ခေါ်သုံးရာတွင် ဦးသီလ ပြောသော
စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“ကောင်လေးတွေ ... ကောင်မလေးတွေနော်၊ ကဗျာလွတ်အတွက်
လူမောင် ခိုးတီးပေး လိမ့်မယ်၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆ မကကြနဲ့၊ ခိုမယ် ကပ်မယ်မလုပ်ကြနဲ့။
ဒီကောင်က ခိုးတီးလက်ကျ ပြတ်သားသလို စိတ်မထင်ရင် ထဆော်လိုက်လိမ့်မယ်။
ပုံစံက လူမိုက်၊ မှုန်တေတေနဲ့ တွေ့ကြလား။ သူ့လက်နဲ့ထတီးလိုက်ရင် သားရေပတ်နဲ့
ရိုက်တာထက် နာတယ်သိလား။”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် လူမောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မှုန်တေတေမျက်နှာ။

“ဟေ့ကောင် ကောင်မလေးတွေ ဗရတ်ကျရင် ထသာတီး ကြားလား
.... လူမောင်”

အစပိုင်းကတော့ ကုပ်ချောင်းချောင်း မှုန်တေတေ လူမောင်ကို
အကသင်တန်း ကောင်မလေးတွေက အကြောင်းမသိ၍ မခန့်လေးစား
လုပ်ကြသေးသည်။ “စည်းသိပ်မြန်တယ် ခိုးဆရာရဲ့” “ဒီလောက်စည်းသုတ်ကြီးနဲ့
ကနေရရင် အမောဆိုသေရောပေါ့ ...” “ရွာစား စိန်လူမောင်တဲ့ ဟေ့နော်”
စသည်ဖြင့် နောက်ကြပြောင်ကြသည်။

တစ်ခါတော့ လူမောင့်အကြောင်း သိသွားကြသည်။

တတိယဆင့် ကဗျာလွတ်တီးနေရာမှ ကောင်မလေးတွေ
နောက်ပြောင်ဆူညံနေကြသဖြင့် လူမောင်တီးရင်းမှ ‘ပတပ်’ ခနဲ ခိုးလုံးနှင့်

သံမှန်လုံးကို ရိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကနေသူများအားလုံး လူမောင့်ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ လူမောင်က မှန်တေတေ မျက်လုံး များဖြင့် အားလုံးကို ဝှေ့၍ ကြည့်ရင်း။

“ဒါ ပညာသင်နေတာ ။ ဆော့နေတာမဟုတ်ဘူး ။ နင်တို့ဆော့ချင်ရင် ဆော့ကြ။ ငါမတီးဘူး”ဟုဆိုကာ နောက်တုတ်ဒိုးကလေးနှင့် စခွန့်ဒိုး၏ မျက်နှာပြင်များပေါ်သို့ သူ့လက်ဝါး ကြီးများဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ပတ်လုံးမျက်နှာပြင်များ တင်းနေလျှင် လျော့သွား အောင် ဆိုင်းဆရာက မျက်နှာပြင်ကို ရိုက်ချလေ့ရှိကြသည်။ လူမောင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း။

သို့သော် အားလုံး အံ့အားသင့် ကြောက်လန့်သွားကြသည့်အဖြစ်မှာ ... ။

ပတ်လုံးမျက်နှာပြင်များကို ရိုက်ချပြီး လူမောင်ထွက်သွားသည့်နောက် ပတ်လုံးများမှာ တဘတ်ဘတ်အသံသာ ထွက်တော့သည်။ အားလုံး လျော့ကျသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လူမောင်ဟေ့ဆိုလျှင် အားလုံး မီးသေပြီးသား ။

ကိုထွေး ။

ကိုထွေးတို့ သတင်းမွှေးပုံကတော့ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ။

ပထမနှစ်တုန်းက ကိုထွေး တို့ဆရာမှာ ဦးဇော်ဝင်းဖြစ်သည်။

ပထမနှစ်တွင် ကိုထွေးခဲဖြင့် အခြေခံပုံဆွဲသင်ရသည်။ ပထမနှစ်ကတည်းက ခဲတဲ့ဖြင့် မျဉ်းကြောင်းများကို ရေးရသည်မှာ ပျင်းစရာကောင်းလှသည်ဟု ကိုထွေး က ပြောခဲ့သည်။ အတန်းသားချင်းက ကိုထွေးကို ‘ကိုကြီးကျယ်’ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ဆရာဦးဇော်ဝင်းကတော့ ကိုထွေးကို အစောကြီးကတည်းက ကြိုမြင်ထားဟန်တူသည်။ ဒုတိယနှစ်တက်ကာနီးတွင် သူတို့ဆရာချင်း ဆရာ ဦးကျော်လေးကို သတင်းပေးလိုက်သည်။

“ဦးကျော်လေး ကိုထွေးလက်ဟာ ရေသန့်မဲ့လက်ပဲဗျ”

ဆရာဦးကျော်လေးကား ရေဆေးပိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယနှစ်တွင် ကိုထွေး တို့ ရေဆေးရောင်စုံ ကိုင်ရသည်။ ကိုထွေး ပျော်မဆုံးတော့။ ရေဆေးကို အထူရော အပါးပါ ကြိုးစားလေ့ကျင့်သည်။ မန္တလေးတောင် နန်းတော်ကျုံးတံခါးဘက်များဆီသို့ အောက်ဒိုးထွက်ကြပြီ ဆိုလျှင် ရလာသော အောက်ဒိုးပုံများအနက် ကိုထွေးပုံက ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ ပါရမီရှင်၏ လက်ဟု ဆိုရမည်လားမသိ။ ကိုထွေး၏ စုတ်ချက်များမှာ မဆိုသလောက် ထိတို့လိုက်ရုံမျှဖြင့် ပုံ၏ အရေးကြီးသော အရောင်တစ်ရောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တိမ်ချင်းအတူတူ ကိုထွေးရေးသော တိမ်က ရုပ်ပုံထဲမှာပင် ရွှေ့လျားနေကြပြီဟု ထင်ရ သည်။ ရေချင်းအတူတူ ကိုထွေးရေးသောရေက ရုပ်ပုံထဲမှာပင် လှိုင်းကြက်ခွပလေးများ လိပ်တက် လာတော့သည်ဟု ထင်ရသည်။ ဆရာဦးကျော်လေးက ဖိုင်းအတ်ကိုသင်ရင်း ကိုထွေးအကဲကို စမ်းကြည့်သည်။

“ကိုထွေး၊ မင်းတကယ် ရေဆေးကို စိတ်အဝင်စားဆုံးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရေမင်းသား ဆရာဆောင်ကို အားကျလို့ပါ။ ပြီးတော့ ရေနဲ့ရေးတာ စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး အရသာတွေ့မိတယ်ဆရာ။ ဆေးရောင်ကို ရေထဲက ထုတ်ယူရတာ ရေကို ဆေးရောင်ထဲက ထုတ်ယူရတာ ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို လုပ်နေရသလိုဘဲ”

“ဆီဆေးကောကွ၊ တတိယနှစ်ကျရင် မင်းကို ဆီဆေးသင်ရမှာ”

“ဆီဆေးလဲ ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေးဆေးကို ပိုပြီး”

နံရံပေါ်က သက်ငြိမ်ကားချပ်များကို ကိုထွေး လှမ်းကြည့်သည်။

ဟပ်ဒ်တုံး သွင်းထားသော စီပီယာပုံချပ်များကို ကိုထွေး နှစ်ခြိုက်စွာ ငေးနေမိသည်။

ကိုထွေးက လူမောင်လို ဘုဆတ်ဆတ်မဟုတ်၊ တူးမာက၌ တော့
ကိုထွေး ကိုယ်တိုင်သည်ပင် ရေဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူသည်ဟု
ပြောဖူးသည်။ အဓိဟယ်ကတော့ ကိုထွေး နားမလည်။ သို့သော် “ကိုထွေး မျက်နှာက
အပြာရောင်ကို ရေနဲ့ ခြယ်ထားသလိုပဲ”ဟု ပြောသည့်အခါမျိုးတွင်မူ ရွန်းလဲ့စွာ
ပြုံးနေတတ်သည်။ ‘ကိုကြီးကျယ်’ဘွဲ့ ရထားသော်လည်း ကျိုးနွံ သော အမူအရာကို
အမြဲတစေတွေ့နိုင်သည့် ကိုထွေးအား လူချစ်လူခင် များကြသည်မှာ အမှန်ဖြစ် သည်။

ကိုထွေး၏ ‘ရေလက်’ကို ဆရာများအားလုံး
အသိအမှတ်ပြုလာရသည့်ပွဲကား ဒုတိယနှစ် သင်တန်းအပြီး
စွမ်းရည်ပြပွဲပင်ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်ကျောင်းဆင်းကြမည့် တတ်ယနှစ်သမားများ
၏ လက်ရာပြပွဲဖြစ်သော်လည်း ကိုထွေးက ကားနှစ်ကား တင်ပါရစေဟု
ဆိုလာသဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက် သည်။

ကိုထွေး ကားနှစ်ကားတင်မည်။ နှစ်ကားစလုံး ရေဆေးဖြစ်သည်။

ပထမကားမှာ အတုမရှိ ကျောင်းပုံ၊ မန္တလေးတောင်သို့ သွားရာလမ်းရှိ
အတုမရှိဘုန်းကြီး ကျောင်းပုံ။ ကျောင်းအိုကြီး၏ ဇရာသရုပ်နှင့် လှပဆဲဖြစ်သော
ပန်းကနုတ်၊ ဗိမာန်၊ စုလစ်မွန်းချွန် တို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရေးဆေးဖြင့်
ခြယ်ပြထားသည်။

ဒုတိယကားမှာ ‘အကြင်နာ အက’ဟု အမည်ပေးထားသည့် တူးမာ၏ ပုံ
ဖြစ်သည်။

သွယ်လျသော ကဟန်သည် ပြေပြစ်သော ရေဆေးချက်တွင် လှပစွာ
ကိန်းအောင်း နေသည်။

ထိုသင်တန်းဆင်းပွဲမှစ၍ ကိုထွေးတစ်ယောက် ပန်းချီဆရာကြီး
‘ရေမင်းသာ ဆရာဆောင်’ ဘွဲ့ကို နည်းမီလျက် ‘ရေကိုယ်တော် ဆရာထွေး’ဟူသော

အမည်သစ်တစ်လုံးကို ထွန်းဇံ ကောင်းမှု ဖြင့် ရခဲ့လေသည်။

ထွန်းဇံကို ခင်နေပြီဖြစ်သော ကိုထွေးကတော့ ဘယ်လိုပဲဘွဲ့ပေးပေး ကြိုက်သည်။ သင်တန်းဆင်းပွဲအပြီးတွင် ‘အကြင်နာအက’ကို တူးမာအား လက်ဆောင်ပေးသည်။ လက်ဆောင် ပေးသည့်နေ့က ကိုထွေး၊ တူးမာ၊ လူမောင်၊ ထွန်းဇံတို့ အမှတ်တရ ရေနီမြောင်းဘောင်ပေါ်တွင် လက်သုပ်စားကြသည်။ စကားတပြောပြော၊ တရယ်မောမော၊ မျက်နှာထားကြီးနှင့် နေတတ်သော လူမောင်ပင် ထိုနေ့က မျက်နှာချိုနေလေသည်။

“လူမောင်ရယ်၊ နင် ... အဲဒီ လို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေစမ်းပါ။ တကယ်ဆို နင်က လူချောပါဟ၊ မျက်နှာကြီး ပုပ်ပုပ်ထားတော့ နင်က လူဆိုးဗိုလ်ကြီးနဲ့ တူတူနေရာ”

တူးမာက ရယ်ရင်းပြောသည်။ ပြောရင်းလည်း ရယ်သည်။

လူမောင်ကတော့ ဘာမှမပြော၊ သူ့လက်ဖဝါးကြမ်းကြီးများကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရှည်သွယ်သော ကိုထွေး လက်ချောင်းများကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အံ့မာ ... မိတူး နင်က ဘာသိလို့လဲ၊ လူမောင်က သူ့မျက်နှာကို တမင် လုပ်ထားရတာ ”

“ခွေးပု စကားကောင်းကောင်းပြောနော်”

“ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ရော ၊ အရပ်ထဲမှာရော၊ နင့်ကို စောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ နင့်အနား ရန်သူတွေ မလာရအောင် မျက်နှာကြီးကို ကြောက်စရာကောင်းသအောင် အဲဒီ လိုလုပ်ထားရတာ ၊ နင်က တဖြေးဖြေး အပျိုကြီးဖြစ်ဖြစ်လာ၊ လှလှလာ၊ လူမောင်ကျတော့ မျက်နှာကြီး တဖြေးဖြေး ပုပ်ပုပ်လာပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ နင်က မင်းသမီးလေးဖြစ်၊ လူမောင်က ဘီလူးကြီးဖြစ်သွားရော ဗျာ”

“ထွန်းဇံရယ် ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောတတ်တယ်”

ကိုထွေးက ထွန်းဇံကျောကိုပုတ်ရင်း တဟားဟားရယ်လေသည်။

“အေး၊ ငါတို့ကတော့ ဘာဖြစ်မယ် မသိဘူး။ နင်ကတော့ လူပြက်ပဲ ဖြစ်မှာဘဲသိလား ခွေးပု”

“အံ့မာ သိပ်ကြိုက်ပေါ့ အခုတောင် အဖေ့ကြောက်လို့ ငါကြေးဝင်တီးနေရတာ ၊ ငါက ဆိုင်းနောက် ထလုပ်ချင်နေတာဗျာ သိလား”

“အေးပါ၊ နင်တကယ်ဖြစ်မှာပါ”

“အင်း နင်ပြောသလို လူပြက်ဖြစ်တော့မှ ကိုထွေး ကို ငါ့ပုံတူဆွဲခိုင်းရအုံးမယ်၊ ခေါင်းပေါင်းနဲ့၊ တောင်ရှည်နဲ့၊ ပုဝါနဲ့၊ ဟဲ ဟဲ ထွန်းဇံတို့ ချောလိုကက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း”

“အေးပါ၊ မင်းသာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ ငါဆွဲပေးပါမယ်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော လူမောင် ယခုမှ စပြောလေသည်။

“ကိုထွေးကို ငါတစ်ခုပြောချင်တယ်”

အားလုံးငြိမ်သွားသည်။ လူမောင့်စကားကို နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

“မင်း အခု တူးမာကနေတဲ့ပုံတို့၊ နန်းတော်ပုံတို့၊ မြို့ရိုးပုံတို့ ဆွဲပြီးပြီ၊ နောက် မမခင်ပုံတူတွေလဲ ဆွဲပြီးပြီ၊ အဲဒီ လို တစ်ယောက်စီပုံတို့၊ နေရာတွေပုံတို့ မဟုတ်ပဲ လူတွေအများကြီးပါတဲ့ပုံမျိုး ဆွဲကြည့်ပါလား”

“လူတွေ အများကြီး”

“အေးဆိုင်းတီးနေကြတဲ့ပုံတို့၊ ဈေးဝယ်နေကြတဲ့ပုံတို့၊ ဘက်စ်ကားပေါ်မှာ တက်ကြဆင်းကြ လုပ်နေကြတဲ့ပုံတို့၊ အဲဒါမျိုးတွေ”

“အင်း

ကိုထွေး လေးနက်စွာ စဉ်းစားသည်။ မြင်ကွင်းများ
မျက်စိထဲမှာပေါ်လာသည်။ `ဤစိတ်ကူးမျိုး လူမောင့်မှာ ရလာသည်ကိုလည်း
အံ့သြမိသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... လူမောင်”

တူးမာ၏ မေးခွန်းသည် တူးမာ၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းများကဲ့သို့ပင်
အရှိန်ပြင်းထန်လှ သည်။ လူမောင်က အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ ။

“ငါလဲ သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ အဲဒီ လိုပုံမျိုးတွေကြည့်ရတာ
ငါ့အဖို့ပိုပြီး အရသာ ရှိတယ်လို့ ထင်တာဘဲ”

ရေနီမြောင်းရေသည် အရှေ့မှ အနောက်သို့ ပေါ့ပါးသက်သာစွာ
စီးနေသည်။ မြောင်းစပ် နံဘေးမှ ပိန်းရွက်များပေါ်တွင် ရေစက်ကလေးများ
သီးနေကြသည်။ မန္တလေးကို ပွေ့ဖက်လျက် မန္တလေး၏ ရင်ခွင်တွင် ခိုဝင်လျက်၊
မန်းမြေကို ကပ်တုံ့ခွာတုံ့ပြုလျက် စီးမျောနေသော ဤရေနီမြောင်း၏
ရေစီးကလေးများသည် ပုံပြင်ပေါင်းများစွာဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာနေကြသည်။
ယခုလည်း အညတြပုံပြောသမားကလေး ရေနီမြောင်းသည် သီချင်းဆိုတတ်သော၊
ကတတ်သော၊ ဆိုင်းတီးတတ်သော၊ ပန်းချီဆွဲတတ်သော
ပန်တျာကျောင်းသားလေးများ၏ ပုံပြင်ကို တိတ်တိတ် ကလေး
ကြားနာမှတ်သားနေပြီလားမသိ။

ရေစီးအလျဉ်က ပို၍ နူးညံ့နေသယောင်။

“ငါကြီးလာရင် လူမောင်ပြောတာမျိုးတွေ ရေးမယ်”

“ကိုထွေးက ပိန်းကြာရွက်ပေါ်က ရေသီးများကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။”

“နင် ကြီးလာရင် ပန်းချီပဲရေးမှာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုထွေး”

“အေးပေါ့ တူးမာ ... နင်ကော”

“တူးမာက ကမှာပေါ့၊ ဒီပြင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟောဒီကောင်က ဆိုင်းဆရာ၊ ငါက သူ့ဆိုင်းထဲမှာ ဆိုင်းသနောက်ထ”
ထွန်းဇံက လူမောင့်အတွက်ပါ ကူပြောပေးသည်။

ကိုထွေးက ရေစိုနေသော လက်ညှိုးဖြင့် လက်သုပ်ထုတ်သည့်
ဖက်ရွက်ပေါ်သို့ မျဉ်းကြောင်းများ ရေးခြစ်ရင်း တူးမာကို မကြည့်ဘဲပြောသည်။

“တူးမာက ကျောင်းဆင်းပြီဆိုတာနဲ့ မင်းသမီးဖြစ်မှာပါ။ တူးမာ
ယဉ်ကျေးမှုက ဇာတ်ကို လျှောက်မှာမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း တူးမာ အငြိမ့်ထဲဝင်မှာ”

“အေးပေါ့လေ ကောင်းပါတယ်။ တူးမာအသက် အခု ဘယ်လောက်လဲ”

“ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲမှာ”

ကိုထွေး နှင့် လူမောင်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်၊ ထွန်းဇံကလဲ
ဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ကာနီး။

“လူမောင်က ကျောင်းဆင်းပြီးတာနဲ့ ဆိုင်းထဲဝင်ဖြစ်မှာဘဲ၊ ငါကတော့
ပန်းချီဆရာဖြစ်ဖို့ နောက်ထပ်နှစ်တွေ အများကြီးကြာအုံးမယ်”

“မကြာပါဘူး ကိုထွေးရယ်၊ ကိုထွေးက တော်သားပဲ”

အနာဂတ်ဆီသို့ လက်လှမ်းမှီသလောက် အတွေးရောက်သွားကြသည်။

စကားပိုင်းမှာ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ထွန်းဇံက
ပထမဆုံးစတင်လှုပ်ရှား သည်။ ထိုင်ရာမှ ထလျက်။

“ကဲပါဟာ နင်တို့နောက်ထပ်တစ်နှစ် ကျောင်းမှာနေရဦးမှာပါ။
ဘာဖြစ်မှာ ညာဖြစ်မှာတွေ တွေးမနေကြစမ်းပါနဲ့၊ ပြန်ကြစို့၊ ဒီည အဖေက
ဧည့်ခံဘီးလုံးအသစ်တက်မယ်၊ ပြောထားတယ်။ ကိုထွေးကော လိုက်အုံးမလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ထွန်းဇံရာ၊ ငါအဆောင်ဘဲ ပြန်တော့မယ်”

သူတို့ ရေနီမြောင်းဘောင်အတိုင်း ကားလမ်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကိုထွေးမူကား ထနောင်းပင်တို့ သွယ်တန်းသည့်လမ်းအတိုင်း အဆောင်ဘက်သို့

ပြန်သွားလေသည်။ ကိုထွေးပြန်သွားရာလမ်းတွင် ဆူးရစ်ပင်များလည်းရှိသည်။

ခါးသော တမာပင်တို့လည်း အစီအရီ၊ ဆူးချွန်များရှိသည့် ထနောင်းတို့လည်း

အပြိုင်းအရိုင်း။

သို့သော် ကိုထွေး ခြေလှမ်းများ လေးဖင့်၍ မနေကြချေ။

*